

SEVGİ

dünyası

SAYI: 2001 - 05 FİYATI: 1.250.000 TL

HERKES DOSTUNUZ OLSUN

Dr. Refet Kayserilioğlu

ŞİMDİYİ YAŞAMAK

Güngör Özyiğit

MİNİK KADIN, KOMİK İNSAN

Özenç Kayserilioğlu

GÖKLERİN KORUYUCULARI

Acar Doğançün

AYIN DOSYASI :

21. YÜZYIL

Aylık Kültürel
ve Siyasi Dergi

Cilt: 33
MAYIS 2001
Sayı: 389

SEVGİ YAYINLARI
TİC. LTD. ŞTİ.
adına

Sahibi ve Genel Yayın
Müdürü
Dr. Refet Kayserilioglu

Yazı İşleri Müdürü:
Güngör Özyiğit

Yayın Kurulu:
Güngör Özyiğit
Nelda Bayraktar,
Zeynep Elkâtip,
Hale Ürkmezigil
Özenç Kayserilioglu

Halkla İlişkiler Müdürü:
Tülin Özyiğit

Haberleşme Sorumlusu
Kâzım Erdemoğlu
250 42 42

Okur - Abone İlişkileri

Kâzım Erdemoğlu
252 85 85

Yönetim Yeri:
Aydede Caddesi Kıvılcım
Apt. No. 4/5
80090 Taksim/İSTANBUL
Tel: (0212) 250. 42. 42.

Yazışma Adresi:
P.K.471-Beyoğlu-İST.
80090

Mizampaj ve
Teknik Danışman
Hale Ürkmezigil

Dizgi:
Özenç Dizgi

Baskı
Form Matbaacılık
613 88 25 - 613 89 73

Fiyatı: 1. 250. 000 TL
Yıllık Abone:
15.000.000TL.
Yurt Dışı: 20.000.000 TL.

Sevgili Dostlar	
Dr. Refet Kayserilioglu	1
Herkes Dostunuz Olsun	
Dr. Refet Kayserilioglu	2
Şimdiyi Yaşamak	
Güngör Özyiğit	7
Minik Kadın, Komik İnsan	
Özenç Kayserilioglu	11
Şefkat Denizinde	
Nadide Kılıç	14
Ölme Hakkı	
Çev: Nelda Bayraktar	18
Findhorn Öğretileri	
Çev: Acar Doğançün	21
İnternette Öyküler	24
Göklerin Koruyucuları	
Çev: Acar Doğançün	26

20. YÜZ YIL DOSYASI

Kilise mi, Kirli Kese mi?	
Kavgam, "Mein Kampf"	
Devrimci Bir Manifesto, Uzun Yürüyüş	
On Üzerinden On, Edison	
Türk Devriminin Öğretisi	
Yahya Kemal Beyatlı	
...geçen sayıdan Düzeltme	44
Hayatımız Mizah	
Güngör Özyiğit	46

Sevgili Dostlar

Kemal Derviş'in (Hazine Sorumlu Devlet Bakanı) 14 Nisan 2001 Cumartesi günü saat 11.30 da başlayan basın toplantısını dinledim. Böyle değerli bir insanın ülkemizin kaderini değiştirecek öyle önemli bir göreve getirilmesine şükrettim. Kendine güvenen, bilgili ve güçlü bir insan. Yüzünde devamlı tatlı bir tebessüm var. Konuyu açık ve seçik olarak anlatıyor. Herkese değer veriyor. Çalışma arkadaşlarına güveninin ve sevgisinin büyük olduğu görülüyor. Gerçekten örnek davranışları var ve herkese güven veriyor. Başarılı olacağına inanıyorum. Tek endişem politikacıların onun başarılarını kıskanarak, ona çelme takmalarıdır. O zaman ülkemize çok yazık olacaktır. Kıskanan ve haset içindeki insan, ülkeyi falan düşünmez, yalnız kendi çıkarını düşünür. İnşallah Başbakan ona tam sahip çıkar.

Ülkemiz zor günlerden geçiyor. Bu devirde böyle bilgili, geçici tedbirlerle değil, köklü ve kalıcı tedbirlerle bu zor günleri hayra çevirecek güçlü bir insanın ekonominin başına gelmesi Türkiye için büyük bir şanstır. Dileğim, ona destek olacak insanların bu büyük misyonun önemini tam görmeleri ve o desteklerini sonuna kadar götürmeleridir.

Ülkemizin zor ekonomik şartlarından dergimiz de nasibini alıyor. Artan fiyatlarla kâğıt almakta ve diğer masrafları görmekte zorlanıyoruz. Şartların düzeleceğine ve zor günlerin geçeceğine inanıyoruz.

Biz biliyoruz ki, hiçbir şeyin yıkamayacağı, hiçbir şeyin yokedemeyeceği, istediğimiz her şeyi yaptıracak güç, arınmış gönlümüzdeki gerçek inancımızdır. Gerçekten inanıyor ve inandığımız gerçeği biliyorsak, her dileğimiz, dilediğimiz anda olacaktır. İnançtan büyük kuvvet yoktur... Biz inanıyoruz... Şartlarımız düzelecek. Çünkü biz, siz kardeşlerimizin hayrına çalışıyoruz. Size hayatınız boyunca lâzım olacak gerçekleri duyurmaya uğraşıyoruz.

*En derin sevgilerimle
Dr. Refet Kayserilioğlu*

Herkes Dostunuz Olsun

*Dr. REFET
KAYSERİLİOĞLU*

O, Dostlarla Çevriliydi

Bir hayırlı ve iyi insan tanıyorum. Onu tanıyanların hepsi onu severdi. Çünkü o herkesi kardeş bilir ve herkese sevgi gözüyle bakardı. Herkesin derdiyle ve sıkıntısıyla ilgilenir, herkese şartları el verdiğince yardım etmeye çalışırdı. O sanki kendisi için yaşamıyordu, dostları ve başkaları için yaşıyordu. Biraz da kendini düşün diyenlere “Dostlarım benim birer parçamdır. Ben onlarsız ne yaparım?” derdi. Dostları da onu kendileri gibi düşünmeye başlamışlardı. Bazen dertlerini ondan gizlerler, onu üzmemeye çalışırlardı. Ama kendisinden bazı şeylerin gizlendiğini öğrenince çok üzülür: “Sizler benim evlâdım gibisiniz. Bir baba evlâtlarını kendisi gibi, bazen de kendisinden çok düşün-

mez mi? Bizler hepimiz sevgiyle ve iyilikle kenetlenmiş bir aile gibiyiz. Bizler her zaman iyi olacağız, iyiliği seveceğiz. Şimdi ailemizi gittikçe genişleteceğiz. *Yaratanın sevgisinden varolmuş her insan, bizim kardeşimizdir.* İnsanları aramıza almamız, ailemize katmamız, onları iyiliğimizle, sevgimizle, doğruluğumuzla, çalışmamızla ve bilgimizle düzelttikten sonra olacaktır elbette. Çünkü ailemizin birliğini, bütünlüğünü, homojenitesini bozmamamız gerekir. Biz ailemizle ve birliğimizle güçlüyüz. *İlerde*

tüm insanlar birbirini kardeş ve dost bilecekler, birbirini incitmemeye, birbirine dostluklarını göstermeye çalışacaklardır. O zaman düzenler hiç bozulmayacak ve herkes huzurlu ve mutlu olacaktır.”

Değerli zat burada biraz durdu.

Dostlarına baktı, onların bu düşüncelere katılıp katılmadıklarına baktı. Dostlardan birisi değerli zata şöyle bir soru sordu: “Peki bütün insanları nasıl dost yapacağız? Herkes yalnız kendini, kendi çıkarını düşünüyor. Kimsenin gözünün yaşına bakmıyorlar”. Değerli zat şöyle cevap verdi: “Herkes çevresinde yalnız kendilerini düşünenleri görüyor. Onlara bakarak herkes de öyle oluyor. Biz on-

Biliyoruz ki başımız
ağrıdığı zaman bütün
bedenimiz de hasta olur.
Çünkü başımız
bedenimizden bir
parçadır. Dostumuz da
bizim parçamız olmalı.
Bunu böyle düşünmeli,
gönlümüze böyle
benimsetmeliyiz.

lara iyi örnekleri göstereceğiz. *Biribirimizi düşününce, birimiz hepimiz için olunca, nasıl mutlu ve nasıl güçlü olduğumuzu görünce bize özenecekler, bizim gibi olmaya çalışacaklardır.* Biliyoruz ki başımız ağrıdığı zaman bütün bedenimiz de hasta olur. Çünkü başımız bedenimizden bir parçadır. Dostumuz da bizim parçamız olmalı. Bunu böyle düşünmeli, gönlümüze böyle benimsetmeliyiz. Sonunda tüm insanları dostumuz olarak benimseyince, herkesi kendimiz gibi düşünmeye başlayacağız. Bazılarının

tüm insanlara iyi örnekleri göstermesi lâzımdır. Onlar öncü insanlar olurlar.”

“İnsanların dünyadaki en büyük gayesi sağlıklı ve mutlu bir hayat sürmeleri değil mi? Bir insanın ne kadar çok gerçek dostu olursa o kadar mutlu olmaz mı?” Biraz düşündü. Dost bildiği kardeşlerine sevgi dolu gözlerle baktı. Onların gözlerinden gönüllerine aktı. Sonra yüzünde tatlı bir tebessümle:

“Gönüllerin kapısını açan sihirli anahtar SEVGİ’dir” dedi. Ve ekledi: *“Herkesi içten, samimi, karşılık beklemeyen bir sevgi ile bakarsak, mutlaka onların gönüllerine giden bir yol buluruz.”*

KARANLIKTA BİLE GÖRENLER

“Sevmesini ve sevilmesini bilenler, karanlıkta bile görenlerdir.” Sevmek bir çaba gerektirir. Karşınızdaki insanın

iyi yönlerini ve değerlerini görmemiz gerekir önce. Sonra o iyi yönleri ve değerleri sürekli düşünmemiz ve bu düşünceleri gönlümüze benimsetmemiz, onları gönlümüzün malı haline getirmemiz gerekir. Öylece o kişiyi değerleriyle görmeye ve sevmeye başlarız. Sevdikçe, sevdiğimiz kişiye iyilik ve yakınlık gösterdikçe ve onun değerlerini dile getirdikçe ona olan sevgimiz artar. Bu arada o kişinin de gönlünde bize karşı bir sevgi belirmeye başlar. Esas sevilmemiz, sevdiğimiz kişinin bizim samimi-

yetimizden emin olmasıyla ve onun da bizim değerlerimizi görüp düşünmesiyle ve o düşünceleri gönlüne benimsetmesiyle olur şüphesiz. İki kişi arasındaki samimi ve gönülde duyulan sevgi onların birbirinden emin olmalarını ve birbirini hakkında hiçbir olumsuz duygu beslememelerini sağlar. Onlar bu içten sevgiden dolayı birbirini hakkında gözü kapalı olarak iyi düşünürler. Ama her insanın bir eksikliği ve hatası olabilir. Seven kişi sevdiğinin hatasını, onu incitmeden, suçlamadan, kötülemeden düzeltmeye çalışır.

Herkesi içten bir sevgiyle seven ve herkesin gönlüne girmek için çaba harcayan kişi sevgilerle kuşatılır. O kişi güçlü olur, Yaratana giden yolda güçlü olarak yürümeye başlar. O kişi yeni bilgilerle ve yeni güçlerle donanır. Şüphesiz ilk bakışta

görülemeyen gerçekleri görmeye, bilinmeyenleri bilmeye başlar. İşte o böylece karanlıkta bile görmeye başlar.

YÜKSELMENİN MERDİVENİ TEMELDİR

Her iyi duruma, her yüsekliğe öncelikle yükselmenin beş basamağını tam yaparak ulaşılır. Doğru olacağız, kimseyi aldatmayacağız, kandırmayacağız, kimseye haksızlık yapmayacağız. Aksine herkesin hakkına saygı göstereceğiz.

Sonra herkese iyilik yapacağız. Düzenle çalışan olacağız. İşimizde çalışacağız, çalışmamızda bile insanların yararını düşünmeyeceğiz. Çalışarak bilgimizi artıracacağız. Sonra seveceğiz. *Herkesi, her şeyi seveceğiz.* İnsanları, hayvanları, bitkileri sevdiğimiz gibi, çalışmayı, bilgi edinmeyi ve yükselmeyi de seveceğiz. Çünkü sevmeden ne çalışma olur, ne bilgi edinme olur, ne de yükselme olur. Aynı zamanda iyilik etmeyi ve doğru olmayı da seveceğiz. *Sevgi her şeyin temelidir.*

İyilik huzurun kardeşidir. İyilik edenlerin, iyi olanların huzur içinde olduklarını görürüz. Onların gönüllerinde görevlerini yapmanın, gerçek insan olduklarını bilmenin huzuru vardır. *Yaratana olan borcumuzu da iyiliklerimizle öderiz. Elbette borçluyuz. Varolduk, yaşıyoruz her şeyimizle. O'na olan borcumuzu biri-*

birimize iyi yaptıklarımızla ve iyi verdiklerimizle öderiz. Biz iyilik yapıcı olursak, bütün iyilikler bizim olur. İyi olmak için önce kötülükleri içimizden atmamız gerekir. Kötülük düşünen, başkalarına zarar veren, asla iyilik yapamaz. *İyi olmak için, kötülükleri içimizden attıktan sonra iyi şeyleri ve iyi olmayı düşünmek gerekir.* Bunun için de iyiliğin yararlarını düşünmemiz gerekir. İyi olduğumuz zaman bütün üzüntülerimiz ve bütün dertlerimiz zail olacaktır, kaybolacaktır. Dedığımız gibi

iyilik huzurun kardeşidir.

Gelelim bilgi basamağına. *İnsanı yükselten, ona değer katan en önemli şey bilgidir. Biribirimize vereceğimiz en iyi hediye de bilgidir. Öğrenmeye ve bulmaya çalışmadığımız günleri ömürden saymamak gerekir.* Öğrenmek ve bulmak için çalışmalıyız. *Çünkü bilgi kötülere karşı yenilmez silâhtir. Bize verilen birçok şeylerin sınırı ve yasakları vardır.*

Sadece sevgi ve bilgi bunun dışındadır. Çalışmanın sınırı vardır. Yorulunca dinlenmemiz gerekir. İyiliği sınırsız yaparsak yakıcı oluruz. İnsanları tembelliğe sevk ederiz. Doğruluğun incelikle yapılması gerekir. Çirkin bir kadına "Sen çirkinsin" demek, doğruluk değildir, gönül kırıcılıktır. Ama bilgimizi istediğimiz kadar artırabiliriz. Gönümüzdeki sevgiyi de

İyilik huzurun kardeşidir. İyilik edenlerin, iyi olanların huzur içinde olduklarını görürüz. Onların gönüllerinde görevlerini yapmanın, gerçek insan olduklarını bilmenin huzuru vardır.

istediğimiz kadar çoğaltabiliriz. Başkalarına gösterirken bazen sevgimizi kısıtlamamız icab eder. Çünkü sınırsız sevgi insanları şımartır, tembelliğe sevkeder, düzeltmez.

İşte o değerli zat, bu esasları en iyi uygulayarak, her şeye çok dikkat ederek etrafına hayırlı dostları toplamıştı. Konuşmaları ve davranışlarıyla o dostlarını da sürekli geliştiriyordu. *İyi davranışlar şüphesiz iyi örnektir. Ama onları yerinde, zamanında ve dozunda yapmak da çok önemlidir.*

Ben dünyaya geldiğimde sen de doğdun. Adın
ANNE!

Kulağının daha önce hiç duymadığı senin içinden
gelip seni ısıtan sözcüğü söyledim sana **ANNE!**
Minicik dudaklarımdan önce ağlayarak sonra
nazlanarak ve nihayet sonsuz bir güvenle çıktın
ANNE!

Güftesi yaşamın kendisi olan ilâhi bir bestesin
ANNE!

Tazecik bir fidan gibi yeşerirken elinde yine de daha
iyi, daha faydalı ve daha doğru ne yapabilirim diye
sordun **ANNE!**

Gönül telin her zaman sevinçle ve kaygıyla titreşti,
içinde hiç dinmeyen bir sızı oldum **ANNE!**

Yaratanın sevgisini, sabrını, şefkatini buram buram
getirdin, gönlümü sevgilere alıştırdın.

Binlerce Şükür **ANNE!**

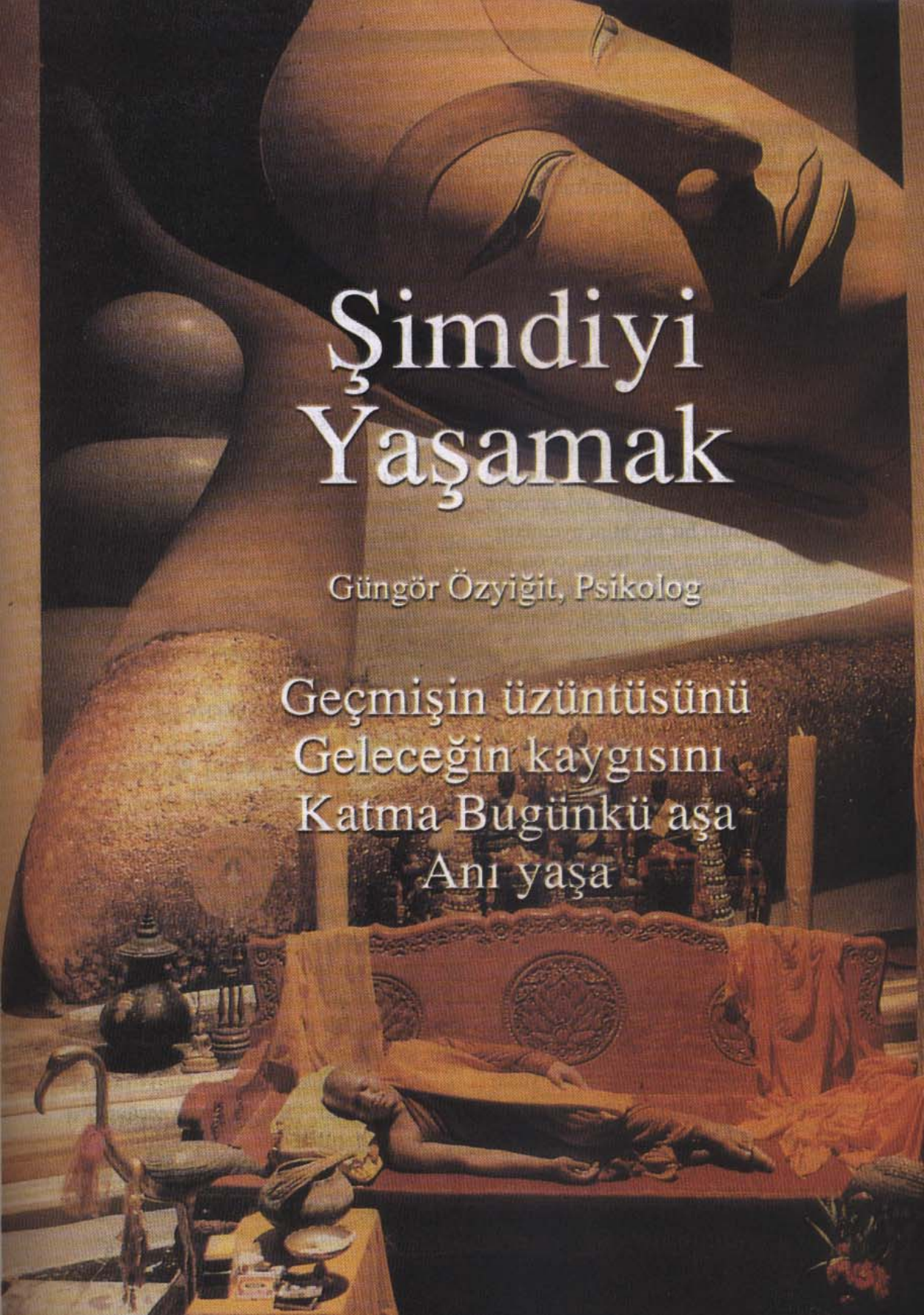
Nelda Bayraktar

Şimdiyi Yaşamak

Güngör Özyiğit, Psikolog

Geçmişin üzüntüsünü
Geleceğin kaygısını
Katma Bugünkü aşı
Anı yaşa

Geçmişte bir tıp öğrencisi, son sınavına hazırlanmaktadır. Bir yandan derse çalışırken, diğer taraftan okulu bitirince ne yapacağını, hayatını nasıl kazanacağını, muayenehane açıp açamayacağını, açsa bile müşteri bulup bulamayacağını düşünüp kaygılanmaktadır. Ve bu durumda, elbet ki okuduğundan bir şey anlamamaktadır. Derken sıkılır ve kitabı elinden bırakır. Vakit geçirmek için İngiliz düşünürü Carly tarafından yazılan bir başka kitabı eline alır. Gelişigüzel bir sayfayı açar. Ve irkilir. Orada okuduğu on bir kelime, onu aymazlık uykusundan uyandırarak, bütün bir hayatını aydınlatır.

Gencin hayatına ışık tutan, o on bir kelime şudur: “Başlıca görevimiz, ilerdeki belirsiz şeyleri düşünmek değil, elimizde belli olanı yapmaktır.”

İçinde olduğu zamanın ondan beklediği görev ise, dersine çalışıp, son sınavını başarıyla geçmektir. Ve öyle de yapar. Aradan yıllar geçer. William Osler yaşadığı her anın hakkını vererek, zamanın en ünlü hekimlerinden biri olur. Muayenehane açmak bir yana, ünü dünyaya yayılan bir Tıp okulu kurar. Oxford'da profesörlük yapar. İngiltere kralı tarafından şövalyelik ünvanı ile ödüllendirilir.

Onun başarısının sırrı “gün geçmez bölmelerde” yaşamayı öğrenmesidir. Geçmiş, geçip gitmiştir. Gelecek, henüz gelmemiştir. Ancak hali, yani içinde yaşadığımız anı, hayırla işleyebiliriz oya gibi.

İsa “Bugünkü ekmeğimizi ver” diye dua ederken, “Yarını merak etme” derken, aslında bunu kasteder.

Yazar John Ruskin, onu uyarması için bir taş parçasına tek bir kelime oyduarak masasının üstüne koyar: “BUGÜN”

Sir William Osler'in masasının üstünde bulunan Hintli şair Kalidasa'nın “Sabaha Selâm” şiiri ise, güneş gibi doğar her gününe:

Bak bugüne

Bu kısa süre içinde

Senin varlığının bütün gerçekleri gülüyor:

Gelişmenin mutluluğu

Çalışmanın şan ve onuru

Başarının nuru

Dün bir rüya geçmişte kalacak

Yarın ise bir hayal ancak

Bugün iyi yaşanırsa eğer

Dün mutlu bir anı

Yarın gerçekleşen bir umut olur

Öyleyse bugüne bak

İçinde yaşadığın anı iyi eyle

Sabahın selâmı böyle

Mezmun'un şu sözleri de çerçeveye alınıp, duvara asılmaya değer:

Bugün, Rabbinin senin açtığı bir yol

Öyleyse o yolda sevinçle yürü ve mutlu ol

İnsan, dünün derdi, bugünün sorunu ve yarının kaygısı ile birlikte yaşayamaz; o kadar yükü kimse kaldıramaz. Stevenson'un dediği gibi herhangi bir insan, yükü ne kadar ağır olursa olsun, onu bir gün taşıyabilir. Bir günü güneş battıncaya dek tatlı, sabırlı, sevecen ve temiz geçirebilir.

Adsız alkoliklere, içkiyi bıraktıran iki sihirli sözcüktür: “Bugün İçmeyeceğim!”

İnsanın tuhaf bir huyu vardır. Küçükken “Büyüdüğüm zaman” der. Büyüdüğünde “Evlendiğim zaman” der. Çalı-

şirken, emekli olduğunda yapacağı şeyleri söyler. Öylece yaşamı hep erteler. Oysa hayat, yaşadığımız her anın içindedir. Ne var ki, bunu öğrendiğimizde, çoğu kere iş işten geçmiş olur. Ünlü gazetecilerden biri, İkinci Dünya Savaşında büyük sıkıntılar yaşar, uykuları kaçır. Ancak bir ilâhîde dinlediği dört kelime onu bunalımdan çıkarır ve esenliğe çıkarır: “Bir adım yeter bana!”

Her anın bizden beklediği, atılması gereken bir adım vardır. O adımı atmak, hem kendimizi, hem de o anı onurlandırmaktır.

Etkeleyebileceğimiz tek zaman dilimi şimdi'dir. Bizim zamana göre elimizde olan tek olanak, bize an be an sunulan zaman karelerini kendimizin ve bütünün hayrına iyi şeylerle doldurmaktır.

Bu anlamda zamana egemen olmak, kendimize egemen olmakla eş değerlidir.

Zen ustalarının dediği gibi, yaşam gizi çözülecek bir problem değil, yaşanması gereken bir gerçekliktir.

Buda'yı Buda yapan, yani aydınlığa eriştiren, içinde yaşadığı andan yararlanmasını bilmesidir. Zen ustalarının öğretilerine yöntemi “şok taktikler” uygulamaktır. Öylece öğrenecek kişiyi, söylenen bilmecemsi söz ve yaşanan gerçeklik üzerinde düşünmeye itelemektir.

Zen ustası bir keresinde “Her gün elbise giyip yemek yememiz gerekiyor, peki bütün bunlardan nasıl kurtulabiliriz?” diye sorar. Öğrenci “Tabii ki giyinir kuşanır, yemek yeriz. Ne demek istediğinizi anlayamadım” der. Bunun üzerine usta şunu söyler: “Anlamadıysan, elbiseni

giy, yemeğini de ye o zaman.” Bir şeyi yaparak öğreniriz ancak ve yine yaparak aşarız o şeyi.

Yine zen öğretisi konusunda aydınlanmak istediğini söyleyen birine, usta “Kahvaltı ettin mi?” diye sorar. Olumlu yanıt alınca da “Öyleyse git kaplarını yıka” diye öğüt verir. Yani zen gerçeğinin gündelik yaşamımızın içinde gizlendiğini belirtir. Önemli olan, o anın bizden beklediği görev, atılması gereken adımdır.

Dilencinin biri otuz yıldır bir yol kenarında, eski bir sandığın üzerine oturmuş olarak, gelip geçenden para dilenmektedir. Bir gün bilge biri geçer önünden. Dilenci şapkasını uzatarak, ondan da Allah rızası için sadaka ister. Bilge kişi “Benim sana verecek hiçbir şeyim yok” dedikten sonra “Sen neyin üzerinde oturuyorsun?” diye sorar. Dilenci “Hiç, sadece eski bir sandık. Kendimi bildim bileli onun üstünde oturuyorum” der. “Onun içine hiç baktın mı?” diye sorar bilge. “Hayır” der dilenci “Onun içinde hiçbir şey yok ki, niye bakayım...” “Sen yine de bir bak” diye ısrar eder bilge. Dilenci yerinden kalkar ve biraz uğraştıktan sonra sandığın kapağını açmayı başarır. Ve hem şaşkınlık, hem de sevinç içinde, sandığın altınla dolu olduğunu görür...

Her birimiz, bize sunulan en büyük zenginliğin, zamanın, her anın içerdiği “sonsuz şimdi” lerin saltanatını sürecektir yerde, dilencilik soyunuyoruz. Oysa anı kucaklayarak onurlandırmak, halle halleşmek, gerçekten yaşamak, doruk bir yaşantıyı deneyimlemek demektir!..

DÜŞ...
DÜŞÜN...
DÜŞÜNCE...
DÜŞ...
DÜŞÜN...
DÜŞÜNCE...
DÜŞ...
DÜŞÜN...
DÜŞÜNCE...
DÜŞ...
DÜŞÜN...
DÜŞÜNCE...
DÜŞ...
DÜŞÜN...
DÜŞÜNCE...
DÜŞ...
DÜŞÜN...
DÜŞÜNCE...
DÜŞ...
DÜŞÜN...
DÜŞÜNCE...

Gününü faydalı bir şekilde kullanmasını bilen bir insan için asıl mutluluk, akşam vaktinde gelir.

CORNEILLE

İnsan mutluluğunun temeli hak ve adalet konusunda toplanır. Bir insana yapılan haksızlık bütün toplumu yaralar. Hak ve adalet hissi bireylerden başlamalıdır. Ve insan, bireyin mutluluğunun kendi mutluluğu için şart olduğuna inanmalıdır.

PASCAL

Dünyada herkes mutlu olmak ister, fakat sizi mesut eden şey ne olduğunuz ya da ne yaptığınız değil, görüş ve duyuşunuzdur.

DALE CARNEGIE

Mutluluk elin yetişebileceği çiçeklerden bir demet yapmak sanattır.

BOB GODDEARD

Gözler yaşarmadıkça gönülde gökkuşağı olmaz.

JOHN C. CHENEY

Mutluluk nedir? Bir tabak ırmik çorbası, yatacak bir yer ve acısı olmayan bir vücut. Bu bile çoktur.

FONTAINE

Onlarla beraberdim; hani şu en tuhaf ya da çoğunluğa hayal mahsülü, saçma gelen olayları, yaşamın akışı içinde doğal bulan, tabii karşılayan insanlarla. Bir arada yemek yiyorlardı. Yedikleri herhangi bir marketten alınabilecek, hazırlanışı ve paketlenişi el değmeden olduğu varsayılan doğal yiyeceklerdi. Ama onlar birbirleri ile konuşarak yemeklerini yerken, onlara mükellef bir ziyafetin nimetleri gibi gülümseyerek ve saygıyla bakıyorlardı. Önlerindeki yiyeceklerine gösterdikleri saygıyla, onlardan geçerek aslında kendilerine ve birbirlerine saygılarını ifade ettiklerini hissettim. Yedikleri yemeğin artıkları için, hadi şu pislikleri bir temizleyelim diyenlerden değillerdi onlar.

İçlerinden biri televizyondaki film kanallarından birinde izlediği filminden söz etti. Hoşlanarak izlediği filmin konusu İrlanda'da geçiyormuş. Bir Amerikalı adam iş için gittiği yörede küçük bir kır evi kiralamış. Yerleşim bölgesinden dışarıda, görünüşü çok sevimli, ormanın ve bir derenin yakınında olan bu evde kimse pek oturmak istemezmiş ve genellikle boş olmuş burası. Emlâkçi de onu eve getirdikten sonra apar topar oradan uzaklaşmış. Bu telâşa ve sorduğu bazı sorulara geçiştirici cevaplar aldığına bir anlam veremeyen adam, evin diğer evler gibi değil de biraz daha küçük ve dar olduğunu görünce daha da şaşırmış, ama başa gelen çekilir derecesine razı olmuş bu duruma.

Bir yandan peynirleri, krakerleri,

salatalık, domates ve yoğurdu, nefis börekler, leziz tatlılar gibi iştahla atıştırırken, bir yanda da ilgiyle arkadaşlarını dinliyorlar, arada bir iki soru soruyorlardı. O da filmin bazı komik sahnelerini anlatıyor, kendinden bir şeyler katıyor, birlikte gülüşüyorlardı. Birbirleri hakkında gıyaplarında da iyiden ayrı düşünmeyen bu insanların oluşturdukları hâleye bakıp özlemle hüzünlendim, keşke herkes böyle olsaydı...

Amerikalı adam, kaldığı evde, açıklayamadığı bazı olayların ve duyduğu seslerin kısa zamanda nedenini anlamış ve o evin sakinlerinin, aslında çok çok uzun ömürlü, neredeyse ölümsüz olan cinlerin başkanına ve ailesine ait olduğunu öğrenmiş. Film böylece gelişmiş, derken sahneye periler de çıkmış. Onlar da cinlerle aynı türden ama daha okumuş, daha medeni, daha zeki varlıklar olarak gösterilmiş, aralarındaki çekişmelerden, anlaşmazlıklardan, kıskançlıklardan olaylar çıkıyormuş v.s.

Filmi anlatan bütünü anlatmadı, bu kadarla kesti ve dedi ki: "Bazen o kadar çok istiyorum ki, benim de keşke küçücük, minik bir yaratığım olsa." "Devalar gibi" dediler. Devaları biliyordum. Bitkileri koruyan, onlardan sorumlu oldukları söylenen küçük bedenli iyi varlıklar olarak söylenirdi. O sırada kısa bir sessizlik oldu. Ve çalan radyoda bir şarkı başladı: Spice Girls'ün "Viva Forever" isimli parçası. Filmi anlatanla içlerinden bir arkadaşı birbirlerine baktılar ve aynı anda dediler ki: "Ben

şimdi sana bu şarkıyı hatırlatacaktım” Neşeyle ve hayretle güldüler. Gerçekten hoş ve şaşırtıcı bir durumdu. Çünkü o şarkının klibinde iki genç arkadaş ormanda minik perilerle karşılaşıyorlar, çok heyecanlanıyorlar, korku ve merakla karışık duygularla onların dünyalarına gitmeye çalışıyorlardı.

“Ben aslında gördüm bir kere” dedi birisi. “Nasıl?” dediler. Sağa sola şöyle bir baktı “İyi ki kimse duymuyor bizi” dedi ve anlatmaya başladı.

“Bir gece, gecenin tam ortasında, her halde saat 2.5 - 3.0 civarıydı, birden uyandım. O zaman 16 - 17 yaşlarındaydım. Evimizde, çapı aşağı yukarı 60 cm olan -kollarını genişçe bir çember oluşturacak şekilde birleştirerek gösterdi-büyük bir saksının içinde devetabanı vardı. Annem nedense o sırada bitkiyi benim yatağımın ayakucuna koymuştu. Yatılan yerde bitki olmaz, ama iyi ki de koymuş. İşte o gece birden uyandım. Sanki ne yapacağımı biliyormuş, hiç uyumamış gibi bir zihin açıklığıyla ve çeviklikle yatağın içinde birden kalkıp oturdum, doğrudan ayakucumdaki saksıya baktım. O karanlıkta gördüğüm şeydi: Saksının içinde, devetabanının kalın gövdesine dayanmış, toprağa oturmuş, minicik bir kadın vardı. Her yeri, teni, mini etekli elbisesi, kulak hizasında kesilmiş düz saçları, her şeyi, bembeyazdı ve donuk, beyaz, mat bir ışıkla aydınlatılmıştı. O aydınlık, onun etrafını da hâlâ gibi sarıyor, bu yüzden karanlıkta göz almadan, rahatça

görülebiliyordu. Minik kadın küçük, el ve ayakları küçük, bilekleri ince ama kendisi biraz tombulcaydı. Bir bacağına uzatmış, diğerini bükerek yukarı toplamış, dirseğini kıvrıdığı bacağının dizine, elini de çenesinin altına koymuş, sanki dinleniyormuş, huzur içinde düşünüyormuş gibi poz vermişti. Yatağımın içinde kısa bir süre bu görüntüye baktım, ha, demek ki buymuş dedim kendi kendime ve tekrar yatıp uyudum. Yabancı birisinin varlığı ile tedirgin olup uyanmış, onun bildik, zararsız biri olduğuna kani olunca, uykuya kaldığım yerden devam etmişim. Sanki bu çok doğaldı, daha önce de bildiğim bir şeydi. Hâlâ şaşarım, nasıl hayret etmedim, o anın kıymetini bilemedim diye. Düşünebiliyor musunuz? Benim odamda bir deva vardı ve benim verdiğim tepkiye bakın!”

Diğerleri düşündüler ama çok normal karşıladılar anlattığını. “Ne güzel” dediler. Biraz daha devalar üzerinde konuştular, sonra başka konulara geçtiler. Bense hâlâ anlatılan o minik devayı düşünüyordum. Gerçekten olabilir miydi böyle şeyler. Eğer varsa devalar gibi hayırlı küçük varlıklar ve onların sorumluluk duyarak sahip çıkışları bitkilere, o zaman her yaratılmışın bir koruyucusu, ondan sorumlu olan var demekti. Onlar bize kendilerini göstermeseler de, biz onları bilmesek de, bu dünyada tek hakim güç olduğunu zanneden, bununla böbürlenmiş insan aslında gülünç durumdaydı. Bazen ne kadar komik olabiliyoruz bizler.

Şefkat Denizinde

Nadide Kılıç

Her insan ömründe hiç değilse bir kez bir çınarın gölgesinde soluk alıp, gözlerini kısmadan başını gökyüzüne çevirerek, Güneş'in odağına tam on ikiden bir bakış fırlatabilmiş midir? bilmiyorum. Ya da ulu bir çınarın, şefkatli dalları, koruyucu hançere yaprakları altında bulunmanın gönülhoşluğu içinde çıplak gözlerle Güneş'ten Atmosfer'e süzülerek yedi renge bürünen ışığın gücüne dokunabilir mi?.. Işığın gücünde gün be gün serpilirken, kendi gölgesi yerde devasa bir bene dönüşecekken yine omzuna şefkatli bir değişle sen busun ikazını çekinmeden yapabilen o görkemli ağacın güçlü dalları arasında bilgeliğin tecrübesinde, sonsuzluğa uzanan geçite varabilir mi? Varmak için kollarını alabildiğine açarak tıpkı o ulu çınara sarılır gibi onun gövdesini sarabilir mi?.. Hayır dediğinizi duyar gibiyim. Çapı neredeyse bir metreyi bulan bir ağacı çepeçevre kuşatan kollar hangi birimizde var?!

Ama... Her insan ilkençlik yıllarından olgunluk günlerine kadar geçen süre içinde hiç değilse bir kez öyle bir insana rastlamıştır sanıyorum. Ulu bir

çınar gibi varlığından sevinç duyduğunuz, güç ve güveni zahmetsizce aldığınız, yaşamınızın her adımına destek veren bir tek insan yok mudur? Bir düşünün. O insan, anamız olmadığı halde, bizlere ana-baba şefkatinden fazlasını verebilen, en az onlar kadar bizi sevebilen biridir. Kimi zaman alış veriş yaptığınız mütevazı bir manifaturacı dükkanında rastlamış olabilirsiniz... veya eski kitapların arasında onlar kadar kıymetlenmiş bir sahafla ayaküstü yapılan birkaç dakikalık sohbetle kader planınızda sağ yanınıza yerleşivermiştir. Ömrünüzün sonuna kadar derin görüşü, yaşama dair tecrübe birikimiyle, günle gelen zorluklarda yakalandığınız korkularınıza gözüpek yaklaşımı ile ömrünüzün sonuna dek sizi kollayıp, kol kanat gerebilen o insanı anımsayın... onun yanında ne denli huzurlu, güvenli ve rahat olduğunuzu, kendinize inancınızın nasıl da eksiksiz tamam olduğunu bir düşünün. Onu, o ulu çınar gibi varlığına dayanıp yaşamınızı serinlettiğiniz insanı, sadece kollarınızla değil gönlünüzle, düşüncelerinizle, eylemlerinizle sarmanız gerekmez mi? Her geçen gün gelişmiş aklınız, aklanan

yüreğinizle zaten onun gözleri önünde onun size olan güvenini kucaklamış olamaz mısınız? Tıpkı Yunus'un Taptuk Emre'nin bastonunu diyar diyar araması ile sırf o öyle önerdi diye taşı tarağı toplayarak uzaklara yüksek öğrenime gidebilmek aynı itaate ve uyuma, inanca eş değil midir? Benim gibi anarşinin kanlı eylemlerinin kol gezdiği bir ortamda on yedi yaşın tüm toyluğu ve yaşama dair olanca fobilere açık, peşin yargılarla sarmalanmış aklına hükmedemeyen biriyken, yüksek öğrenime devam edemeyeceğim gerçeğiyle karşı karşıya kaldığım o günlerde elimden tutup, beni yepyeni bir amaca yöneltti. En zor işi başarabilmem için beni yüreklendirdi. Kendim olmam, kendimi sahip olduğum varlığımla kabul lenip sevebilmem için gönlüne acımadı. Zorluk çıkarıp inat etmeme aldırmadı. Çünkü yaşama karşı toyluğum, her fırsatta değişimi reddederek eski, alışagelmış tavırlarıma ve yanlış bilgilerime çivilenmişçesine geri dönmemi sabırla tahammül gösterip bekledi. Her defasında en doğrunun en faydalının en güzelin resmini hayallerime çizerek.

Bütün bunları birlikte yaşarken, bir tek şeyden hiç vazgeçmedi... Sevgisinden. sevildiğimi hep bildim. Sınırsız bir şefkat denizinde kulaç attığımı, Umman'a doğru yol aldığımı hep hissettim. Bunca güzellik arasında şımardım mı? Hayır. Öyle insanlara duyduğunuz saygınız öyle büyük, yüreğinizde öyle derinleşir ki bir pula değişmeyi göze alamazsınız. Ona duyduğunuz hisleriniz ve saygınız sizin yaşam iksiriniz gibi size elzemdir. Yoksa o kendini böyle bir talebe muhatap etmeyecek kadar alçakgönüllüdür. Her

zaman güleryüzle karşılandım. Gül yüzünde güller açmasının salt sebebi ben değildim. Asıl güzel olan da buydu ki, o herkesi, her gönlü sevgiyle karşılayacak bir yürekte ağırlayacak kadar cömertti. İnsanı insan olduğu için kıymetli bilmek, dürüstlüğü ve iyimserliği vazgeçilmez bir zorunluluk olarak benimsemesinden bellidir. Onun için fırsat, her zaman insana hizmet etmek ve onları güzelliklerle tanıştırmakla eş anlam taşır. Hizmet etmekten insan için çalışmaktan kendini hiçbir zaman alakoyamaz. Hep moral değerler doğrultusunda sevdiklerine el verir, gönül yapar. Üstelik bütün bunları sanki yemek üstüne içilen bir fincan kahveden aldığı keyifle yapar. Büyük bir iştahla, telvesini bile hüpürtederek yapar.

Sanımca Dünyada geçen her ömrü bedene elzem bir besin olarak benimsemediğinden yaşamdaki hiçbir anın tecrübesini es geçmez. Hiç kaşlarını çatmaz, bizleri hiç ikaz etmez mi?

Niçin yapmasın! O iyiyi ve iyiliği en doğru haliyle önümüze sermekten hiç çekinmez.

Bizleri diyorum. Çünkü toyluk günlerimde başımda esen kavak yelleri dinip de, aklım araştırmacı bir gözlem yeteneğine kavuşunca, Onun o ulu gövdesinde demlenen nice gönüllerle gönül gönüle, nice gözlerle göz göze geldim. Anladım ki o, bilgisi, tecrübesi, varlığıyla bizlere esenliğe ve sevince ulaştırmak için Dünyaya kök salmış ulu bir çınar veya duyan, gören, düşünen, ağlayan gülen, veren alan, acıkan hazmeden, seven aşık olan ve herkes gibi fiziksel zafiyetler geçiren bir insan. Böyle bir insanla hemhal olabilmek ne büyük bir sevinç bilseniz!

---

e s i n l e r

İnsan hatalarından ders alarak onu aşar
Geçmişten yararlanmayan, onu yeniden yaşar

* * *

Yaşlandıkça, yaşitlar azalır birer birer
Gündemde hep dostların ölümüne dair bir haber

* * *

Hiçbir şey var olmaz asla O'nsuz
O'nunla birliğin sevinci sonsuz

* * *

Elin getirdiğini ayak götürür
Organların hizmeti eşgüdümle yürür

* * *

Bir şey öğrenmeden geçmişse günün vay
Sen o günü, sanki hiç yaşanmamış say

* * *

Ne ayrılık ne de kavga nedenidir din
Bunu böyle yapan insanlardaki kin

* * *

Mikroskop mikrokozmozun, teleskop makrokozmozun gözü
Her ikisinin de baş döndüren sonsuzluğu için özü

* * *

Doğruyu düşün, iyiyi yap, güzeli sev
İşte budur insana düşen asıl ödev

* * *

Yüzme bilmiyorsan eğer kıyıda kal
İnci istersen dalgıç ol, derine dal

---

o l g a y g ö k s e l

KARDEŐİM

Sen böyle aç ve periŐan dururken,
Ben burada mutlumuyum sanırsın?!.
Bilmezliđin, Sömürülmen sürerken,
Huzur, neşe bulurmuyum sanırsın?!.

Hani kardeŐidik senle ezelden...
Sevgi, yardım, emir idi Veren'den;
Sana birŐey yapamazsam yaşarken,
İnsan diye gezermiyim sanırsın?!.

Çilelerin bitme günü geç değil,
Ümitle dol, gözündeki yaŐı sil,
Aldığımı vereceğim sana, bil!
İnanmasam, yaŐarmıyım sanırsın?!.

Dr. Refet Kayserilioğlu

Ölme Hakkı

World Book'tan Çeviren: Nelda Bayraktar

Ölüm olayı vuku bulduğunda karar verebilmek karmaşık bir eylemdir.

Geçen Sayıdan Devam...

İRADENİN SINIRLARI

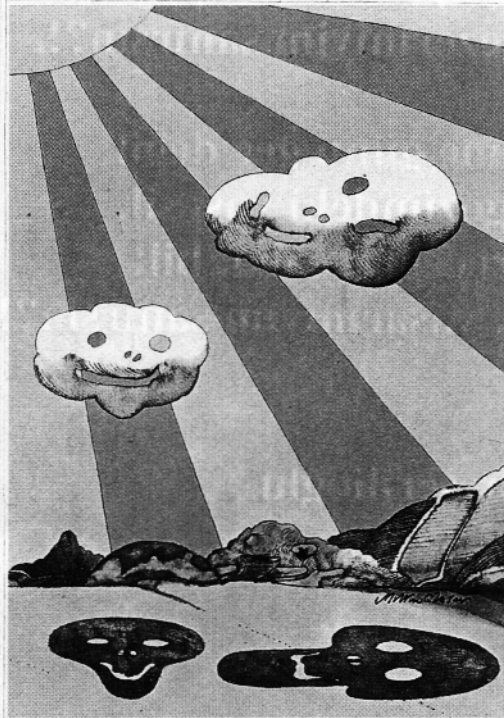
Kişinin önceden belirlenmiş dileklerinin hukuki bir statüde tanınmasına Cruzan vakası öncülük etmiştir. Böylece belki de iradenin kaybolacağı hastalığın ilerleyen bölümlerinde hasta önceden bunu belli ederek yaşayan iradesini ortaya koyma fırsatını da elde etmiş olacaktır.

Yaşayan irade hakkını ilk kabul eden eyalet Kaliforniya olmuştur. Bunu diğer eyaletler de takip etmiştir. Hastanın iradesi genellikle ölümcül hastalıklarda uygulanmaktadır. Ancak kendisi olmadığı takdirde başka birinin karar vermesini sağlayan herhangi bir ibare bulunmaması, yaşayan irade ile verilmiş kararlara

uyulmadığı takdirde hastanelere veya doktorlara hiçbir yaptırımın uygulanmaması bu yasanın aksayan bölümleridir.

Bu nedenle daha gelişmiş belgeler hazırlanmıştır. Buna göre hasta önceden hangi özel tedavilerin devam etmesini veya bu tedavilerden vazgeçilmesi gerektiğini içeren detaylı talimatlar verebilecektir. Örneğin kişi çok kötü bir duruma geldiğinde besleme tüpünün ona

bağlanmasını istemeyebilir. Kişinin dileğinin açıkça yerine getirilebilir olması için de hasta ile sürekli irtibat halinde olan ve hasta iradesini kaybetmiş hale gelse bile tıbbi kararları onun adına verebilecek bir avukatın olması gereklidir. Avukatın hastanın değer yargılarına, tercihlerine ve tedavi ile ilgili dileklerine aşına olması tercih sebebidir.

KEVORKIAN VAKASI:

Doktorun tedaviyi geri çekmesi ile ilgili ki bu yeni doğmuş bir bebek veya ölmek üzere olan yaşlı bir hasta da olabilir, tartışmaların tıbbi etikde her zaman yeri vardır. Ancak doktorların hastalarının intihar etmelerine izin verme gibi bir sorumlulukları yoktur ve bu tartışılmaz bile. Çünkü doktorun karşısına hemen Hipokrat yemini çıkar: “Hasta kendi rızası ile istese bile asla öldürücü bir ilaç vermeyeceğim ve böyle bir sonucun ortaya çıkmasına sebep bile olmayacağım”

Doktor güdümlü intihar son zamanlara değin yasaktı. Bu yasağa karşı gelenler epey çoktu. Bu konuda en bilinen vaka Kevorkian Vakasıdır. Michigan Üniversitesinde bir patalog olan Dr. Kevorkian’ın pek çok hastanın intihar etmesine yardımcı olduğu ortaya çıktı. Üstelik doktor bu intiharların gerçekleşmesi için kendi geliştirdiği özel cihazları da kullanıyordu. Bu cihazlardan birinde hastanın koluna takılan bir serum vasıtasıyla hastaya tuzlu su veriliyordu. Üzerindeki bir düğme hasta istediği takdirde tuzlu suyu potasyum klorür ile değiştiriyordu ki bu da onun ölümünü getiriyordu. Bu vaka üzerine Michigan Eyaleti 1993 de doktorun intihara izin vermesini cinayet işlemekle aynı kabul eden bir yasa çıkarttı ki cezası 4 yıllık hapti. Ancak ölümcül iki hastanın yararına Amerikan Sivil Özgürlük Birliği bu yasayı karşısına almayı başardı. Bunun üzerine hukuki savaşlar başlamış oldu. Kevorkian ise kendi rızasıyla ölmek isteyen ölümcül hastalara hizmet sunmaya bir süre devam etti.

BU KONUDAKİ DİĞER GÖRÜŞLER

Bu konudaki en ılımlı görüşü Rochester Üniversitesinden Dr. Quill sundu. Tedavisi olmayan kan kanserine yakalanmış olan bir hastasına Quill, barbituratlar diye tabir edilen uyku verici-teskin edici ilaçları uzun süre vermişti ve bunda bir sakınca olmadığını savunuyordu. Quill hastanın aslında ölmek istediğini biliyordu ve ilaçları bu nedenle kullanmak isteyebileceğini tahmin ediyordu ve şöyle diyordu: “Ruhsal, yasal, profesyonel ve kişisel yönden pek çok sınırların olduğunu hissediyor ancak araştırıyordum. Buna rağmen hastanın ölümüne kadar olan zamanının kontrolünü tam olarak elinde tutmasına yardımcı olduğumu da güçlü bir şekilde hissediyordum”

“Doktorların Ümitsiz Hastalara Karşı olan Sorumlulukları” isimli bir makale yayınlayan bir hekim grubu yazdıkları makalede şöyle diyorlar: “Uygun dozda yapılan ağrı kontrolü ve bakımı ölümcül bir hastalığa yakalanmış olan bir hastanın intihar etmek isteğini de ortadan kaldıracaktır. Ancak her şeye rağmen hasta tedavi edilemiyorsa (anti depresan ilaçlara rağmen) o zaman da hastanın intihar isteği makul karşılanmalıdır.”

Kevorkian Vakasını inceleyen uzmanlar ölümcül hastaların intihar isteğinin aslında girdikleri ağır depresyondan kaynaklandığını, bu nedenle de antidepresanlara ihtiyaç duyduklarını söylemektedirler.

KİTAPLIK

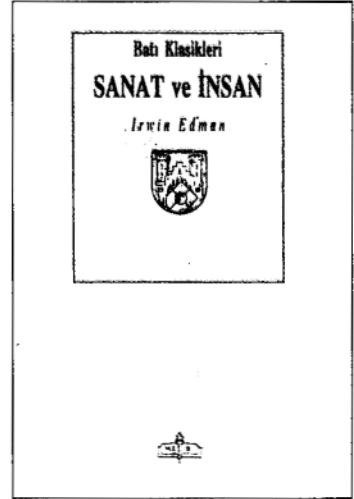
Sanat ve İnsan, Irwin Edman, M.E.B. Yayınları, 152 sayfa

Nadide Kılıç

Sanat kimi zaman bir beste, kimi zaman bir tablo olarak karşımıza çıkar. Bir edebi eserin kazanılmasında bir binanın estetik yapısında da sanata rastlarız. Çoğunlukla eski zamanlarda yaşamış insanların günümüze kadar yansıyan araç gereçleri günlük yaşamlarını pratikleştiren eşyaları ve kendi hayatlarını güzelleştirmek için yaptıkları her şey gün gelir müzelerde karşımıza sanat eseri olarak çıkar. Oysa onlar yapıldıkları zamanda sanat kaygusundan uzak bir gereksinimden doğmuştur diyor, felsefe profesörü Irwin Edman. "Bugün onlara sanat deyişimiz onu yapan insanın, yaşama dair yaklaşımındaki ruhsal ve görsel zevki ve doğadaki estetiği yakalamasından başka bir şey değildir" diye temasını oluşturuyor.

Ve asıl sanatın yaşama zevkinde olduğunu bunu irdeleyebilen, özümseyebilen insanın ise karşımıza sanatçı olarak çıktığını vurguluyor.

Bu kriz döneminde kaçırılmaması gerekli bir kitap, içeriği açısından.

GÖNÜL KAPILARI

Çeviren: Acı Doğanün

24 MAYIS

Kabuğunuzdan çıkınız ve bilincinizi yükseltiniz de, bir sınır olmadığını görünüz. Bazı insanlar kendilerinden ve yaşadıkları grup ya da topluluğun ötesini göremezler. Küçük önemsiz şeylere öylesine bağlanmışlardır ki, her şekilde gelişme güçlüğü içindedirler. İşte burada müthiş bir değişim gereklidir ve değişim çabucak gelir de... Sadece anlayabildiğinizi kabul etmekle yetinmeyiniz, ileri gitmeye ve derine inmeye istekli olunuz da, öylece görünüşte imkânsız olanı başarınız. Kapasiteniz bu şekilde genişleyecektir. Kopacağımızı hissedinceye kadar genişlemeye izin veriniz ve sonra daha da fazlasına... Tümöyle yeninin uç

noktasında yaşayınız. Yeniden ve bilinmeyenden korkmayınız. Kesin bir güven ve inançla bir zamanda bir adım atınız, her adımın olağanüstü Yeni Gök Yeni Yer' e götüreceğini bilerek.

25 MAYIS

İnsan kardeşlerinizi sevdiğinizi, onlarla ilgilendiğinizi, onların kıymetini bildiğinizi ve onları aileniz olarak kabul ettiğinizi dürüstlikle söyleyebilir misiniz? Yoksa siz onlara sadece tolerans gösteriyor ve onlarla omuz omuza yaşamının gerçekten büyük bir çaba işi mi olduğunu düşünüyorsunuz? Eğer insan kardeşlerinizi sevmiyorsanız, Sizi Yaratan'ı sevdiğinizi söyleyemezsiniz, çünkü O'nunla

ilişkileriniz öylesine sıkı dokunmuştur ki, öteki olmadan birini sevmek mümkün değildir. Kimi seveceğinizi, kimi sevmenin mümkün olmadığını düşünerek ve sevecilerinizi seçerek zaman mı harcıyor-sunuz? Sevgide ayırım olmamalıdır, çünkü sevgi ayırt etmeksizin her şeyi sarar. Sevgi bütün insanları O'nun suretinde ve O'na benzer görür, rengi, ırkı, cinsiyeti, din ve mezhebi ne olursa olsun... Siz tüm yaşamın birliğini görüp anlayabilecek, tüm insanların bir aile olduğunu idrak edecek ve O'nun her şeyin kaynağı olduğunu bilecek yere erişmelisiniz.

26 MAYIS

O'nun göğünü yere indiriniz. İşte bu yaşama tarzınız ve hayata olan tutumunuzla size kalmıştır. Hayat çok güzeldir, ne var ki gözlerinizi açmak, onun şaşılacak işlerini ve güzelliklerini görmek sizin işinizdir. Siz, kötüyü, olumsuz ve yıkıcıyı görmezden gelerek ve onlara güç vermeyerek, hayatınızda tüm güzeli görmeye ve bunun üzerinde durmaya istekli olmalısınız. Bütün etrafınızda doğanın güzellikleri ve şaşılacak işleri vardır. Ne var ki, siz etrafınıza dikkat bile etmeksizin gününüzü geçirirsiniz. Yalnızca bilincinizi kapayarak, bilincinizi tüm hayatla bir olacağınız yere yükseltmeyi reddederek, öyle çok şey kaçıyorsunuz ki!.. Durmaya, bakmaya ve dinlemeye zaman ayırınız da, hiçbir şeyi kaçırmayınız ve sonra her şeyden tat alınız. Sonra her şey için, her zaman şükrediniz. Güne etrafınızda daha güzel bir dünya yaratmak için başlayınız.

27 MAYIS

Her zaman, o anlayışın üstündeki huzuru bulmak için zaman zaman dünyadan çekilmeye ihtiyaç vardır. Her canın sabitleşmeye ihtiyacı vardır ki, ancak o zaman huzur ve sükûn içinde olabilir. O iç sabitlik elde edildiğinde, dış kargaşa ve karmaşa sizi etkilemeden, siz her yere gidebilir ve her şeyi yapabilirsiniz. O En Yüce Olan'ın gizli yeridir. Bu O'nunla birliğinizi bulmaktır ki, işte bu artık sona dayandığınızı ve bir adım daha gidemeyeceğinizi hissettiğinizde, yola devam etmenizi sağlar. O'nun gücüyle, inançla bilinmeyene atılan o adım mucizeler yaratır ve hayatları değiştirir. İşte o adımlardır ki, imkânsız imkânlı kılar ve O'nun Saltanatı'nı, o muhteşem Yeni Gök ve Yeni Yer'i dünyaya indirir. Siz her zaman bu sona doğru yürüyorsunuz. Değişiniz, hızla değişiniz. O her zaman sizinledir. Siz O'ndan istifade ediniz.

28 MAYIS

Yüksek bir dağa tırmanmadan önce, mutlak sağlam olduğunu, çürük bir yeri olmadığını görmek için bütün donanımınızı kontrol edersiniz, çünkü hayatınız bunlara bağlı olacaktır... Sonra iyi bir rehber seçersiniz ve bu insana güven duymak istersiniz. Rehberin bütün talimatlarını izlemeye ve emirlerine sorgusuz uymaya istekli olursunuz. Ruhsal yaşamda da bu böyledir. Siz disiplin ve itaati öğrenmedikçe, O'nun iradesini yapmayı ve O'nun sözüne itaat etmeyi seçmedikçe, bu serüvenli hayata başlamayı bekleyemezsiniz. Bunu yapmak size güvenli gelmeyebilir. Öyleyse, durum muhake-

mesi yapınız da, içinizdeki derinlikte sizi neyin tuttuğunu bulunuz. Siz kendinizi disipline sokmak için ne yapıyorsunuz? Henüz kendinize “hayır” mı diyorsunuz? Siz itaat için ne düşünüyorsunuz? Ve bedeli ne olursa olsun, O’nun iradesini yapmaya istekli misiniz?

29 MAYIS

Siz O’nun aklında bir ışık zerresisiniz. Siz O’nun gönlünde bir sevgi zerresisiniz. Bunu kabul edebilirsiniz, kendinizi büyük kâinatın küçüğü olarak görebilirseniz, kendinizi asla küçük görmez ve kendiniz için kötü düşünmezsiniz. Gerçekten de O’nun suretinde ve O’na benzer yaratıldığınızı, O’nunla bir olduğunuzu ve hiç kimsenin ve hiçbir şeyin sizi O’ndan ayıramayacağını fark edersiniz. Eğer siz kendinizi O’ndan ayrı hissediyorsanız, bu sizin kendi yaptıklarınızdanıdır, çünkü O sizi asla kendisinden ayırmaz. O evrensel olarak ne ise, siz kişisel olarak osunuz. İşte bu gerçeğin mucizesini kabul etmek için tekrar doğmak şaşılacak bir şey midir? Bazı insanlar O’ndan öylesine ayrı ki ve kendilerini o ölçüde ayırdılar ki, O’nu göklere, ulaşılamaz bir yere koydular... O sizin içinizdedir, çok derinlerde gizlidir, tanınmayı ve ortaya çıkarılmayı beklemektedir.

30 MAYIS

Siz gerçeklerden söz edebilirsiniz, ne var ki yalnızca onları yaşadıkça, hayatınıza uyguladıkça ve gösterdikçe, onlar sizin için gerçek olurlar ve sizde yaşar, sizde hareket eder ve sizde varolurlar. Kendiniz düşünmeli, kendiniz

yaşamalı, kendi işinizde kendi ayaklarınızın üzerinde durmalı, kendiniz bir karara varmalısınız, başkalarının bunu sizin için yapmasını beklememelisiniz. Öyleyse içinize dönünüz, bütün cevapları kendi içinizde arayınız, bulacaksınız... Bu zaman alabilir. Sabırlı olmayı öğrenmek ve O’nu beklemek zorunda kalabilirsiniz, ama inancınız ve imanınız yeterince güçlü olduğunda, tüm aradıklarınızı bulursunuz. Uzamayı, büyümeyi ve genişlemeyi öğreniniz. Tüm gücün, tam bilginin, tüm hikmet ve anlayışın kaynağından almasını öğreniniz. Her zaman O’na, Rabbiniz Allah’a, içinizdeki o kutsallığa dönmesini öğreniniz. O, sizi asla başarısız kılmaz ve sizi bırakmaz, çünkü şimdi siz kesinlikle biliyorsunuz ki, O her zaman sizinledir.

31 MAYIS

Hemen şimdi bilincinizi genişletin ve her şeyde bolluk arayınız. Çünkü ancak bu şekilde bütün ihtiyaçlarımız karşılanır. O, size saltanatını vermenin, O’nun dileği olduğunu bilmenizi ister. Çünkü her şey saltanattan doğar. “İşte o zaman başka her şey size fazladan verilecektir.” Sizi Yaratan bütün ihtiyaçlarınızı bilir ve her ihtiyacınızı en güzel şekilde verir. İşte buna bütün gönlünüzle inanınız. Hiçbir zaman küçük bir şüphenin bu mucizeyi bulandırmasına izin vermeyiniz. O’nun sözünü kabul ediniz, onunla yaşayınız da, mucize üzerine mucize olduğuna görünüz. Mucizeler çağı asla kapanmadı. Eğer siz O’na adanmış bir yaşam sürerseniz, söz edilmemiş mucizelere şahit olacaksınız, imkânsızın mümkün olduğunu göreceksiniz, her şeyde O’nun elini tanıyacaksınız. Gönlünüz için sevgi ve minnetle dolacak.

Çok eskiden İngiltere'yi Canute adlı iyi bir kral yönetiyordu. İktidardaki bütün önderler gibi, onun çevresinde de ona övgüler yağdıran insanlar doluydu. Ortaya çıkar çıkmaz, pohpohlamalar başlardı.

“Siz yaşamış olan en büyük insan-sınız”, “Sizin kadar yüce birisi olamaz”, “Sizin yapamayacağınız hiçbir şey yoktur”, “Yüce Canute, siz her şeyin hükümdarısınız”... Yağcılığın sonu bir türlü gelmiyordu...

Kral akıllı bir insandı ve böyle aptalca konuşmalardan bıkmıştı. Bir gün deniz kıyısında refakatçileriyle yürürken, onu her zaman olduğu gibi pohpohluyorlardı. Canute'in canı çok sıkıldı ve onlara bir ders vermeye karar verdi.

“Benim dünyanın en büyük insanı olduğumu söylüyorsunuz, değil mi?” diye sordu.

“Efendimiz” diye bağırıldılar. “Henüz

Bilge Kral

sizin gibi yüce biri hiç gelmedi ve asla gelmeyecek de.”

“Ve her şeyin bana itaat ettiğini söylüyorsunuz!”

“Kesinlikle” dediler. “Dünya sizin önünüzde eğiliyor ve size saygı duyuyor.”

“Anlıyorum” dedi kral. “Öyleyse, bana tahtımı getirin de, denize gidelim.”

“Hemen, majesteleri” dediler ve itişe kakışa tahtı kumlara indirdiler.

“Onu daha çok denize yaklaştırmın” dedi kral. “Buraya getirin, hemen kıyıya.” Sonra tahta oturup bir süre önündeki okyanusu inceledi. “Galiba gel-git olacak ve deniz yükselecek. Acaba bir emir verirsem onu durdurabilir miyim?”

Maiyetindekiler şaşırды, ama yine de: “Emir verin, haşmetlim, size itaat edecektir” diyebildiler.

“Pekala” dedi Canute. “Dalgalar, size yaklaşmamanızı emrediyorum. Dalgalar durun! Sular yükselmeyin! Ayaklarıma dokunmayın”

Birkaç dakika sakince bekledi, o sıra minik bir dalga kumu aştı ve ayaklarını ıslattı. “Buna nasıl cesaret edebilirsin?” diye bağırdı Canute. “Okyanus, şimdi geri dön! Sana gerilemeni emrettim, şimdi bana itaat et ve geri git!”

Buna karşı bir başka dalga daha ilerleyip kralın bacaklarını sardı. Her zaman olduğu gibi, gel-git yükseliyordu. Sonunda dalgalar kralın tahtına kadar geldi, sadece bacaklarını değil üstünü başını da iyice ıslattı. Kral sıırsıklam olmuştu... Maiyeti geriye çekilmiş şaşkınlıkla onun çıldırıp çıldırmadığını

düşünüyordu...

“Pekala, dostlarım” dedi Canute. “İşte gördünüz. Beni inandırdığınız ölçüde güçlerim olmadığı anlaşılıyor. Belki de, bugün siz bir şey öğrendiniz. Belki de, bugün, denize hükmeden, okyanusu bir sözüyle durduran ve her şeye gücü yeten tek hükümdar olduğunuzu hatırladınız: Yaratan... Umarım, bundan böyle övgülerinizi ona saklarsınız.”

Kraliyet görevlileri ve etrafındakiler başlarını öne eğdiler ve sustular...

Canute de bir süre sonra tacını bıraktı ve bir daha da krallık yapmadı...

Kendine Saygı Duymak

R e u b e n Gonzales ilk profesyonel duvar topu turnuvasında final maçına kadar yükselmişti. İşte şimdi geçen yılın

şampiyonuyla karşı karşıyaydı. Maç müthiş bir mücadele ile Gonzales'in yapacağı final vuruşuna kadar gelmişti...

Beşinci ve son oyunun bu maç sayısında, Gonzales, ön köşeye doğru müthiş bir “öldürücü vuruş” yaptı. İşte turnuvayı kazanıyordu!.. Hakem vuruşu kabul etti, çizgi hakemlerinden biri atışı onayladı. Ne var ki, bir anlık tereddütten sonra Gonzales, hakeme dönüp topun önce döşemeye çarpıp sonra duvardan döndüğünü bildirdi. Bunun sonucunda servis rakibine geçti ve maçı rakibi kazandı...

Reuben Gonzales korttan çıkıp gittiğinde, herkes şaşkınlıkla... Ünlü spor

dergilerinden biri, daha sonra yayınlanan nüshasında Gonzales'i kapak yaptı. Baş yazı oyunu ele alıyordu. Böyle bir şey nasıl olurdu? Her şey resmen lehine olan, zaferi ellerinin ucunda tutan biri nasıl olur da böyle bir zaferden ve getireceklerinden vazgeçer, kendisini maç sayısında eler ve kaybetmeyi kabul ederdi? Editörün bu sorusuna Gonzales'in yanıtı kısa ve özlüydü: “Kendime olan saygımdan. Onu kaybetmek istemem”

YÖN DEĞİŞİMİ

1979 yılında geri götürücü hipnoz ile geçmiş yaşam terapisine ilk başladığımda bu yolun beni götüreceği olağandışı yerleri ve öğreneceğim şeyleri düşleyemezdim bile. Bu yolda inanılması güç bir serüvene atılmışım. Geçmişin gölgeler ülkesinde ilginç, büyüleyici insanlarla karşılaştım ve ebedi olarak yok olduğu sanılan değerli bilgiler elde ettim. Zamanımı yoğun bir biçimde geçmiş yaşamların, geçmişin araştırılmasına ve yaptığım keşiflerle ilgili kitaplar yazmaya adanmışım. O arada, insanların geçmiş yaşamlarından kaynaklanan sorunlarını çözmek, onlara yardımcı olabilmek de beni mutlu emişti.

Bu terapiler sırasında bir gün, ister istemez, UFO kaçınılma (abduction) olaylarıyla karşılaştığımda, her şey değişiverdi. Tümüyle farklı ve beklenmeyen bir yöne girmiştim artık.

Birden yeni kapılar açılmış ve yeni bir dünyaya girmeme izin verilmişti. Bazı dostların insan aklının anlayamayacağı alanlara girmeyi pek doğru bulmuyorlardı. Ne var ki ben büyük bir merakla araştırmaya girmiş ve sonu gelmeyen sorularımı sormaya başlamıştım bile... Öte yandan bu bilgi alanına girmem beni normal yolumdan ayırdı ve hipnoz tekniğimi değiştirmemi ve yeni koşulların kabulünü gerektirdi.

Aslında UFO'lara, ya da uçan dairelere her zaman ilgi duymuştum. Olaylarla ilgili literatürü izlemiş ve altmışlı yıllarda büyük bir heyecan yaratan, ilk "kaçınılma" olayı olarak kabul edilen "Betty ve Barney Hill Olayı"ndan çok etkilenmişim. Bu olayda beni Hill'lerin gerçek bir tecrübe yaşadıklarına inandıran birçok şey farketmişim. Örnek olarak, açık telepatik iletişim ve uzaylı varlıkların dostça amaçları bana son derece akla yakın gelmişti. Yine, gökyüzünde görülen bu tür garip olaylarla ilgili

kritikleri sürekli izlemiştim. Bu konudaki olumlu ve olumsuz eleştirileri okuduktan sonra geldiğim nokta, gerçekten de akıl ve mantıkla açıklanamayacak bazı şeylerin olmakta olduğuydu. Belki olayların tümünde bir mantık yoktu ve kolayca açıklanamazdı. Belki de, uzaylı varlıkların taktikleri insanı şaşırtmak ve mümkün olmayı düşündürmekti.

Yıllar boyu en son gelişimleri izleyerek ve okuyarak bu konuda pasif ilgimi sürdürdüm. Ne var ki, bir gün bu araştırmaya aktif bir biçimde katılacağımı ve başka bir varlık alanından gelen uzaylı varlıklarla bizzat iletişim kuracağımı hiç düşünmemiştim. Belki de, garip olarak kabul edilen bir alandaki çalışmalarım beni bu karşılaşmaya hazırlamıştı, çünkü bu olduğunda şaşırıp korkmadım hiç. Sadece büyük bir merak duydum. Bu merak beni motive etti ve bir çok bilgi elde edinmemde benim itici gücüm oldu.

UFO araştırma alanına resmen Mayıs 1985 de girdim. Arkadaşım Mildred Higgings, Arkansas, Fayetteville’de yapılan bir MUFON (Amerika’daki bir UFO araştırma örgütü) toplantısına beni de davet etmişti. Benim doğaüstüne olan merakımı biliyor, ayrıca UFO araştırmacıları ve bazı ilginç insanlarla tanışmaktan hoşlanacağını düşünüyordu. Bu araştırmalar aslında benim alanıma girmiyorsa da, ben de daha önce dikkatimi çeken bazı UFO olaylarıyla ilgili sorular sorabilecektim orada.

Toplantıda, MUFON’un en büyük ve en saygı duyulan, dünyanın her yerinde üyeleri olan bir UFO araştırma örgütü olduğunu öğrendim. Toplantıya katılan insanların bilime eğilimli olduklarından kuşkulandığımdan, kendi araştırmamdan söz etmemeyi düşünüyordum. Çünkü hipnozla geçmiş yaşamlara götürmek bir çoklarıncı saçmalık olarak kabul ediliyor ve ben araştırmalarımı fazlasıyla ciddiye alıyordum, alaya tahammülüm yoktu doğrusu. O sıra

araştırmalarımı özel olarak sürdürüyordum ve bunu bilen pek az insan vardı.

MUFON’un uluslararası yöneticisi Walt Andrus’da oradaydı ve onu fazla konuşan ve gösterişçi bir insan olarak bulmuştum. Sanki bütün UFO olaylarını belleğine dosyalamış gibiydi. Bir bölümünü şahsen araştırmış olduğu olaylarla ilgili bilgilerinin çokluğundan etkilenmiştim.

Daha sonraları beni müthiş bir biçimde etkileyecek olan bir insan o toplantıda pek etkin değildi. Lucius Farish, o denli sakin biriydi ki, normal bir insanın onu fark etmesi biraz zordu. Konuşulanları büyük bir dikkat ile dinliyor ve sanki bir sünger gibi emiyordu. Bu şekilde, sahne ortasına çıkmadan daha çok öğreniyordu. Aylık “UFO Newsclipping Service”i yayınlıyor ve bütün dünyadan gelen en son UFO bilgileri her zaman elinin altında tutuyordu. Toplantı bitmeden önce, Lucius Farish ile iletişim kurmuşum. O yaptığım işi desteklemiş ve ciddiye almıştı.

Aradan bir yıl geçti... Bu ara Whitney Strieber’in ünlü kitabı “Ortaklık”ı yayınlandı, bir süre sonra da Budd Hopkins’in “Kayıp Zaman”ı çıktı. Ne var ki çalışmalarım çok yoğunlaştığından iki kitabı da okuyamamışım. Mayıs 1986 da, bir dostum Strieber’in kitabını bana getirdi ve okumamı önerdi, çünkü kitapta UFO’larla ilgili hipnoz celseleri de vardı. O sıra Lucius da telefon açarak beni arkadaşım Higgings’in Fayetteville’deki evinde başka bir yıllık toplantıya çağırırdı. Uzaylı varlıklar tarafından kaçırıldığını düşünen bir hanımla tanışmıştı ve bunun gerçek olup olmadığını anlamak için, kendisinin hipnozla geçmişe döndürülmesini istiyordu. Bu celseyi benim yapıp yapamayacağımı sordu. Bu tarzda bir hipnoz celsesi yapmamışım, ama kabul ettim. Uzun bir süredir paranormal alanda

çalışıyordum ve bu nedenle, beni şaşırtacak bir sürprizle karşılaşmayacağımı düşünüyordum. Hiroşima'da atom bombasıyla ölen ya da haça gerilen bir insanın yaşadıklarını kaldırabilmişsem, bir insanın uzaylılarca kaçınılmasına çoğu araştırmacılar da daha hazır olduğumu sanıyordum.

Yaklaşık otuz kişi kadardık. Ne var ki, bir hipnozla geri götürme celsesi atmosferinin uyumlu olması için bu sayı bana biraz fazla göründü. Çalışmalarım sırasında, çoğu zaman ben süjenin evine gider ve celseyi özel olarak yönetirdim. Zaman zaman tanıklar da bulunurdu, ama bunun için süjenin onayı alınır ve katılanlar da normalde en çok üç dört kişi olurdu. Uyumlu bir atmosfer son derece önemliydi. Bu nedenle, Lou'ya bunun süjeyi bir vitrinde teşhir etmek gibi bir şey olacağını söyledim. Hanımın nasıl bir tepki göstereceğini bilemezdim, ayrıca izleyicilerin aurası da sonucu etkileyecekti.

Celseye nasıl başlayacağımı da bilemiyordum, şimdiye kadar ki yöntemim süjeyi otomatik olarak, zamanda geriye götürmek biçiminde olmuştu. Şimdi ise, yöntemimi değiştirmek ve bu yaşamındaki olaylara girmek durumundaydım. Ne var ki tekniğimde bir çok varyasyon kullandığımdan, işe yarayacak bir yöntem bulabileceğimi sanıyordum. Yine de, genç hanımla celseye başladığımda, biraz kaygılıydım, çünkü bu koşulların yanı sıra, bilinmeyen bir alana girecektim.

Şaşırtıcıdır ki, adapte ettiğim teknik işe yaradı ve oldukça değerli bilgiler elde ettik. Orada bulunanlar bu tür bir celseyi ilk kez olarak yönettiğimi bilmiyordu. Benim için ise, bu celse UFO araştırmalarımın kapısını açan bir anahtar oldu. O celse de ilk kez insanları arabalarından ya da evlerinden alan "küçük gri varlıklar"la, uzay gemisinde yapılan testlerle, yıldız haritaları ve uzaylılarla çocukluğa kadar

giden yakın ilişkilerle karşılaştım...

Genç kadın gördüklerini ve duyduklarını anlatıyordu. Sorduğum bazı sorulara cevap veremiyordu. Tüm bunlar ilgi ve merakımı son derece arttırmıştı. Yine celse sırasında, süjenin yaşadığı duygusal durumu aşmak ve daha yüksek bir bilinç düzeyinde yanıtlarını almak için bir yöntem bulmak gerektiğini fark etmiştim. Daha sonraki celselerde bu yöntemi buldum, çünkü bilinçaltının derinlikleri her tür bilgi ve bilgeliği içeriyordu.

Ancak gece yarısından sonra toplantıdan ayrılıp eve gidebildim. Issız şehirlerarası yoldan uzaktaki evime dönerken, aklımda sürekli olarak bu yeni ve garip bilgiler resmi geçit yapıyordu. Kendimi güvensiz hissediyor ve zaman zaman biraz endişeyle önümdeki gökyüzünü izliyordum. Bu celse, orada insanlarla ilişki kuran varlıklar olduğunu mu gösteriyordu gerçekten de? Ya bu tür bir celse yaptığımı biliyorlarsa ne olacaktı? Belki de şu anda beni izliyorlardı! Sonunda gecenin bir saatında evimin bahçesine girebildim...

Bu alanda araştırma yapmak istediğimi biliyordum artık. Bir şey daha biliyordum: Uzaylı varlıklarla ilgili olarak kendimi rahatlatma gereğini... Çünkü yıllardır dünyayı istila eden garip uzaylı varlıklarla ilgili film ve kitaplarla olumsuz bir biçimde korkutulmuş ve şartlandırılmışım. Bu yaratıklar her zaman bir tehlike olarak gösterilmişti bize. Doğal olarak, hipnoza soktuğum insana da bu duyguları geçirecektim. Çünkü transtaki bir insanın çevresinden etkilendiğini, özellikle hipnotizörün ruhsal durumunu algıladığını da iyi biliyordum.

Bu olay buna benzer tipte başka olayları araştırmanın kapısını açtı. Çok sık tekrarlanan, zamanla sıradan bir hale gelen tipik uzaylı varlıklarca "kaçırılma" olayıydı bu. Araştırmalarım ilerledikçe, belli bir kalıbın ortaya çıktığını görüyor, bu şekilde gerçek bir olayla

bilinçaltının fantezisini ayırt edebiliyordum. Stüjeler, büyük gözlü, küçük gri varlıklardan ve kendilerinde uygulanan tıbbi testlerden söz ediyordu. Bazıları da, insana daha yakın tiplerle karşılaşılıyordu. Her olayda dairesel bir mekân, olay tanıklarının üzerinde yattıkları bir masa, masanın üzerinde parlak bir ışık ve bilinmeyen bazı araç ve gereçler dikkati çekiyordu. Çoğu zaman da bilgisayara benzer araçlar görülmüyordu. Bazen de süjeye, UFO'dan ayrılmadan önce, bir kitap ya da bir yıldız haritası gösteriliyordu. Zamanı geldiğinde, bunları hatırlayacağı söyleniyordu ona. Bazı olaylarda ilk ilişki çocuklukta başlıyordu. Anladığıma göre, on yaş önemli bir zaman dönemi idi. Bu ara, üç nesil öncesine giden bir ilişki bile saptadım. Süjenin annesi ve büyük annesi de, gönülsüzce, benzeri ziyaret ve buluşmalardan söz ettiler. Bu bana uzun bir süre içinde değişik nesillerin izlenip gözleendiği bir laboratuvar çalışmasını anımsattı.

Bu süre boyunca Phil ile çalıştım ve birlikte bir kitap yazacak kadar bilgi topladık, kitaba "Bahçenin Békçileri" adını verdik. Bilmece nin bazı parçaları yerine oturmaya başlamıştı artık. Araştırmalarımız sonucunda UFO'ların dünyayı, yaşamın başlangıcından bu yana gözlemlediklerini öğrenmiştik. Öyleyse, uzaylı varlıkların hâlâ bizim gelişimimizi izleyip gözetmelerinden daha doğal ne olabilirdi? Bana göre, test ve yoklamaların asıl nedeni buydu, ne var ki bu iş kişilerin yaşamını etkilememek için gizlice yapılıyordu. İdeal durum, kişide bu konuda bir anı kalmaması ve normal yaşamını sürdürmesiydi. Ne var ki, bazı anıların açılmasına zaman zaman izin veriliyordu. Bu nedenle bazı insanlar bu şaşırtıcı tecrübelerini bilinçli olmaktan çok, rüyalarında ya da hipnozda anımsayabiliyorlardı.

Aldığım bilgilere göre, kimyasal maddeler, çevre kirliliği, uyuşturucu maddeler, ilaçlar ve

alkol beyini etkiliyor, bunlarda insanların yaşadıkları tecrübeyi parça parça anımsamalarına neden oluyordu. Ne var ki, yaşadıklarını, duyguların renklendirmesi yüzünden, orijinalinden farklı, bozulmuş bir biçimde anımsıyorlardı. Bu nedenle korku duygusu egemen oluyordu. Sonuçta bilinçleri olayı farklı bir biçimde algıliyordu. Benim işim, öteki çalışmalarında olduğu gibi, bilinçli duyguları es geçmek ve doğrudan bilinçaltının derinliklerine ulaşmaktı, çünkü tecrübelerim yanıtın arada olduğunu öğretmişti bana. Bilinçli duyguların etkileri kaldırıldığında, olayların gerçeği yüze ye çıkıyordu.

N E D E N ?

Bazı araştırmacılar, UFO'larla ilgili olarak, sadece olayları ve fiziksel kanıtları araştırır ve orada durur. Bazıları da sadece "kaçırılma" olaylarını araştırır ve orada durur. Ben de buradan başladım ama durmadım. Ortaya çıkmaya başlayan çok daha büyük bir tablonun bazı parçalarını daha keşfedebildim. İnsan aklının kavraması ve tümünü görmesi çok zor olan bir tabloydu bu. Ama kim olduğumuzu, nereden geldiğimizi, nereye gittiğimizi bile içine alan dev bir tablo...

UFO ile kaçırılma olaylarını araştıranlar, genç olarak, uzaylı varlıkların onayımızı alarak ya da almayarak bazı genetik denetlemeler yaptıklarını kabul ederler. Ne var ki, bunu belli bir klinik bir nedenle yapmıyor, daha yüksek bir otoritenin emirlerini yerine getiriyor gibidirler. Aynı, uzman bir ekibin direktiflerine göre, değişik testler ve muayeneler yapan bir hastane personeli gibi... Hepimiz hastanede yapılan testlerin nedeni öğrenmek istediğimizde kaç kez aynı kayıtsızlıkla karşılaşmışızdır. Çocuğumuz da, aynı merak ve korkuyu gösterdiğinde, doktorun bir şey öğrenmek istediğini söyleyerek onu sustururuz. Ona doktorun istediğini yapmasını ve korkmamasını söyleriz. Testlerin

nedenini bilsek bile, bunu çocuğa anlatmak için zaman harca-mayız, çünkü bunun sadece onu ürküteceğini ve bir şey anlamayacağını biliriz. Daha sonra canının yanması, hastane ve hastane personeline karşı güvensizlik ve korku duyguları yaratır.

Görünüşe göre, uzaylı varlıklar da, bazen bu tutumu sergilemekte, testler sırasında bir açıklama yapmamaktadırlar. Kaçınılanlar da çocuklar gibi tepki göstermekte, uzaylıların onlara saygı göstermediğini, onlara bir açıklama yapmadıklarını ve bu biçimde davranmaya hakları olmadığını söylemektedirler.

Bazı araştırmacılar bu tür test ve muayenelere karşı çıkmaktadır. Her araştırmacı, araştırmalarına, yaşam tecrübelerine, düşünme biçimine ve beklentilerine göre kendi teorisini formüle etmektedir. Bazıları değişik amaçlarla genetik denetlemeler yapıldığı düşüncesindedir. Bazıları onların üreme yeteneğini kaybetmiş bir nesil olduğunu, uzaylı insan melezi yaratarak kendi nesillerini sürdürme amacıyla olduklarını bile ileri sürmektedir.

Ben araştırmalarım sonucunda, uzaylı varlıkların bunları kendileri için değil, bizim için yaptıkları sonucuna vardım. "Bahçenin Bekçileri" kitabında belirttiğim gibi, ilk insan dünyaya gelmeden milyonlarca yıl önce dünyamız için planlanmış bir planı yöneten işbaşında olan yüksek bir yönetici güç vardı. Bu büyük plan bizim anlayışımızın çok üstünde olan yöntemlerle yürütülüyordu. Anladığıma göre, planın değişik aşamalarını yürütmek için o zaman da bazı varlıklar görevlendirilmiş. Her biri kendi işinden sorumlu ve planın tümünü kendileri de tam olarak bilmiyorlar, bu onların anlayışlarını da aşiyor. Ama onlar milyarlarca yıl önce dünyada yaşamı başlatular ve geliştirip çeşitlendirdiler. Başka gezegenlerde de evrimin farklı aşamalarında aynı görevi yapmış olabilirler. Bu çok uzun vadeli ve çok ayrıntılı

bir projeydi. Burada zaman değil amaç önemliydi: İnsanüstüne ulaşacak bir tür yaratmak... Böyle ince bir planın, insana verilen irade özgürlüğü dolayısıyla, zaman zaman kesintiye uğraması da söz konusuydu. İnsanın ilk ortaya çıktığı günlerde, sürekli bir ilgi, gözetim ve denetim söz konusuydu. Türümüzün başlangıcında, genetik denetlemeler de fazlaydı. Bu sayede, şimdi mağara çağında değil de, modern çağda yaşıyoruz. Görevli varlıklar fiziksel, ruhsal ve akılsal evrimimizle sürekli ilgilenip gerekli denetlemeleri yaptılar. İnsan gelişip içgüdüsel aşamadan kurtulup aklını daha çok kullandıkça, görevli varlıkların eskisi kadar etkin olmalarına izin verilmedi. Özgür irade evrensel yasaydı ve saygı duyulmalıydı.

Bundan böyle Bahçe'nin Bahçıvanları koruyucu rolünü üstleneceklerdi. Zaman zaman insana yaşamını kolaylaştırması için bazı araçlar ve bilgiler verdiler ve yeni türler kendi yollarına böylece devam ettiler. Onların görevi daha çok insanın gelişimini ve çevreye uyumunu test etmekte. Bir anlamda dünya onların laboratuvarıydı ve Yaratan'a test veriyorlardı onlar da. Uygun zamanlarda yine genetik denetlemeler biçiminde değişiklikler yaptılar. Dünyadaki yaşamın başlangıcından beri bu tür denetim ve gözetim söz konusuysa, şimdi de olması akla yatkın geliyor. Eğer daha yüksek bir gücün otoritesi altında iş yapıyorlarsa, onların yaptıklarına hakları olmadığını nasıl söyleyebiliriz?

İnsan çevresini tehlikeli boyutlara varacak biçimde kirlettikçe, uzaylı varlıkların test ve gözetimlerini arttığını sanıyorum. Bu biçimde insanın bedenine verdiği zarar da araştırıyorlar. Bu araştırmalar belki de, insanın kirlettiği çevresine daha iyi adaptasyonunu da içeriyor. Ben onların akıl almaz özellikleri, uzun bir yaşamı ve hastalığa karşı bağışıklığı olan bir insan tipini gerçekleştirmek için iş başında olduklarına inanıyorum. (Devam edecek)

Yirminci y.y

DOSYASI

Yüz yılın Birikimi

Kilise mi, Kirli Kese mi?	33
Kavgam "Mein Kampf"	33
Devrimci Bir Manifesto...	35
On Üzerinden On Edison	37
Türk Devriminin Öğretisi Kadro Hareketi	39
İstanbul'a Sevdalı Yahya Kemal Beyatlı	40

Kilise mi, Kirli Kese mi?

GÜNGÖR ÖZYİĞİT

Papalık adına Kardinal Gaspari ve İtalyan Hükümeti adına Benito Mussolini arasında 1929'da imzalanan bir antlaşma ile Papalığın yetkileri yasal olarak güvence altına alınır. Böylece Roma'nın ortasında Vatikan Devleti'nin egemenliği resmen tanınır. İtalyan halkının laik kazanımlarını ortadan kaldıran bu antlaşma, savaşın sona ermesinden ve Faşizmin yıkılmasından sonra bile yürürlükte kalır. Vatikan Devleti bugün de dinsel ve siyasal varlığını sürdürür.

Fransız Devrimi sonrası kilise karşıtı düşünceler Avrupa'yı sarar. İtalyan birliğinin kurucusu Camillo Cavour'un önderliğinde yasama organında çoğunluğu sağlayan Kilise karşıtı hareket, 1870'lerde çıkardığı bir dizi yasayla Kilisenin dünya işlerine karışmasını yasaklar. Kimi manastırlar kapatılır. Üniversitelerin teoloji fakülteleri kaldırılır. Bu yasaklı durum Mussolini iktidarına kadar sürer. Mussolini kendi gücünü güvenceye almak için Kilise'ye ödün verir. Başlan-

gıçtaki kilise karşıtı fanatikleri tutumunu bırakarak, Kilise'yi Faşist Partiyi kutsamaya çağırır. Okullarda haç yeniden eski halini alır. Lise, ilk ve orta öğretimde dinsel eğitim yaygınlaşır. Öğretmen ve ders kitaplarının denetimi Kilise'ye verilir. Kilise okulları ile devlet okullarının diplomaları denk duruma getirilir. Kilise'nin yasaklardan dolayı o güne dek uğradığı maddi zararlar ödenir.

Antlaşmanın yazılı maddeleri yalnızca Kilise'nin çıkarlarını gözetiyormuş gibi görünür. Yazılı olmayan, Mussolini iktidarının çıkarlarını kollayan koşulları ise yaşanarak görülür. Kilise, faşist barbarlığa İsa adına sesini çıkarmayarak, Etiyopya Savaşı ve İspanya Cumhuriyeti'nin yıkılmasında Franco'ya yardım etme konularında Mussolini'ye arka çıkarak borcunu ödemiş olur. Faşist yönetimle ilişkilerini, gerçeğe ve doğruya göre değil de çıkarına göre ayarlayan din kurumunu artık sorgulamak gerek: Kilise mi, kirli kese mi?

Kavgam "MEIN KAMPF"

"Kavgam"Hitler'in başarısız Münih Birahane baskınından sonra hapse atıldığı dönemde kaleme alma fırsatını bulduğu, büyüklük budalası hayatının öyküsünü ve fikir diye öne sürdüğü hezeyanlarını içeren bir kitap. Hitler, insanların kitaplardan çok, hitaplarla elde edildiğini iddia etmesine rağmen, büyük bir boşluğu dolduracağına inandığı doktrinini, yani nasyonal sosyalizmi, genel arzu üzerine yazılı bir hale getirdiğini

söyler. Hitler, bu kitabında güya "tez" ve "antitez" olarak Kapitalizme ve Marksizme karşı Nasyonal Sosyalizmi sentez olarak ortaya koyar. Kimi düşünürlere göre "Kavgam" çağın bir propoganda şaheseri sayılabilir. Yoksa uygar Alman ulusunun hipnotize olmuşçasına, böyle akıldışı fikir- lere kendilerini adanmaları nasıl açıklanabilir.

Bir yargıcın görüşüyle ise "Kavgam" yirminci yüzyılın en çok suçlanan kitabı

damgasını yer. Otto Tolischus Kavgam'ın içeriğini "yüzde on otobiyografi, yüzde doksan dogmatik fikirli ve yüzde yüz propaganda" olarak değerlendirir.

Norman Cousins ona yirminci yüz yılın en etkili kitabı der ve gerekçesini de söyler: "Mein Kampf" taki kelime başına 125 kişi, her sayfa başına 4700 kişi, her bölüm başına da 1.200.000'den fazla insan ölmüştür."

Kavgam'ın durmadan tekrarlanan ana teması Alman ırkının sağlığı ve üstünlüğüdür. Hiçbir bilimsel kanıtı dayanmaksızın Hitler, ırkları kendi kafasına göre üçe ayırır. Birinciler kültür yaratıcısı olanlardır. Bunların başını Ari veya nordik ırk, özellikle Almanlar çeker. İkinciler Japonlar gibi, kültür taşıyıcılarıdır.

Üçüncüsü ise kültür yıkıcılarıdır. Yahudiler ve zenciler bu son gruba girerler. Doğa, insan bireylerini nasıl eşit yaratmadıysa, ırkları da hiçbir zaman eşit yaratmamıştır. Bazı ırklar doğuştan diğerlerinden daha üstündür; Örneğin Almanlar! Almanlar dünyanın en kuvvetli ırkı olarak, dünya üzerindeki aşağı ırkların kendilerine karışmasına, yani "piçleşmeye" izin vermemelidir. Hitler'e göre geçmişteki büyük milletlerin çöküşü, hep bu kan karışması ve ırk sağlığının bozulmasından olmuştur. Böyle bir felâketi önlemek için devlet müdahale etmelidir.

Alman ırkının diğer ırkları doğuştan üstün olduğuna fanatik bir biçimde inanan Hitler, bu egemen ırkın, diğerlerini kendi çıkarı için sömürmesini, istilâ etmesini, gerekirse ortadan kaldırmasını, onları toprak ve mal-mülkten yoksun bırakmasını uygun bulur. Hatta bunun bir görev olduğunu ileri sürer. Kalabalıklaşan Almanların Slav ülkelerini ele geçirmesini, Rus topraklarına

yerleşmesini ister. En üstün ırkın bu şekilde yayılmasının uzun vadede insanlığın yararına olacağını iddia eder. Ona göre hak, kuvvetlidir.

Hitler bu ipe sapa gelmez düşüncelerini yayıp söylemekle kalmaz, daha korkuncu bunları hayata geçirmeye kalkışır. Bunun için üç araç kullanır: Propaganda, diplomasi ve kuvvet .

Propaganda'nın amacı kitleleri inandırmaktır. Sadece tuttuğu tarafın haklı olduğunu göstermeye çalışmaktadır.

"Odaklaşma" ve "Tekrar" propagandayı etkili kılar. Ta ki kitlenin en son üyesi sizin sloganınızla kendisinden ne istenildiğini anlasın .

Hitler propagandanın gücüne olan inancını şöyle belirtir: "Kurnazca ve düzenli propaganda ile insanları cennetin cehennem, cehennemden de cennet olduğuna inandırmak mümkündür."

Yine ona göre propagandanın çok etkili olabilmesi için, en dar zekâyâ göre ayarlanmış olması, her zaman heyecanlara seslenmesi ve düşünce ile pek az ilgisi bulunması gerekir. Hitler kitleleri "boş kafalı koyun sürüsü" olarak görür. Kitleyi "bedenlenmiş budalalık" diye niteler.

Hitler'in propaganda tekniğinde en yüksek ilke "yalan" prensibidir. Ona göre yalanın büyüklüğü kitlelerin ona inanmasını kolaylaştırır.

"Tek düşman" ilkesi de yine bir propaganda tekniğidir. Birden fazla düşman göstererek insanların kafasını karıştırmamak gerekir. O nedenle tek bir düşmana odaklanmak ve halkın nefretini onun üzerinde yoğunlaştırmak gerekir. Hitler'e göre bu tek düşman "insanlığın ebedi mantarı" olan Yahudiler'dir. Yahudi her şeyden önce

kozmpolit bir servet meraklısı ve sömürücüdür. Genellikle de sosyalist veya komünist olur.

Hitler, propagandacının görevinin, devlet denetimi ve güdümündeki bir eğitimle daha da yaygınlaşacağını söyler. Kızların analık eğitimi almasından yanadır. Herkes için eğitim kuralına karşı çıkar. Geniş halk kitlesi için eğitim "halkın kalbine ve belleğine sürekli inceleme yoluyla kazanmış genel fikirler" halinde sınırlanmalıdır.

Eğitimde rehber ilke her zaman şudur: Çocuk devlete aittir; eğitimin tek hedefi devlete itaat edecek kimseler yetiştirmektir.

Hitler demokrasiyi Marksizmin öncüsü olarak görür. Demokrasinin, dünyayı saracak bu vebayı üreten bir kültür sağladığını ileri sürer. Demokrasi yerine "lider" ilkesini

önerir. Ve kitlenin onun her emrine kayıtsız şartsız itaat etmesini buyurur. Onun kafasındaki bir yönetimde, herkesin üstünde, her türlü başarı ve başarısızlığın sorumluluğunu üstlenen bir Führer (rehber) lider vardır.

Onbaşılıktan Führer'liğe terfi eden büyüklük budalası, ölümsever bir tipin bu söylemleri, ne yazık ki bir süre sonra onun eylemleri haline gelir.

Hitler kendi iç dünyasındaki "kavga" sını, önce Almanya'nın, daha sonra dünyanın kavgası haline getirir. Yandaşları ve destekleyicileriyle birlikte milyonlarca insanın vebalini yüklenir. Sonunda yenilip tükenince, kendi nefreti içinde boğulur. Sevgilisiyle birlikte yanar, biter, kül olur. Külleri havaya savrulur. Bedeni de düşünceleri gibi hava civa olur...

Devrimci Bir Manifesto, Uzun Yürüyüş

Mao ve arkadaşları, köylü kitlesi-ne dayalı bir devrimi gerçekleştirme yolundadırlar. Bunun için sömürünün ve yoksulluğun beslediği hoşnutsuzluğu eyleme geçirerek başkaldırıya dönüştürmek istemektedirler.

Diğer yandan milliyetçi lider Mareşal Çankay Şek, 300.000 kişilik donanımlı bir ordu ile komünistlerin üstüne gelmektedir. Çankay Şek Mao'nun kellesine 25.000 Çin doları ödül vaadeder. Buna karşılık Mao'nun Çankay Şek'in kellesine biçtiği değer ise sadece 1 dolardır.

1934 Ekimi'nin sonunda, Kızıl ejder denilen Mao ve yüz otuz bin komünist yoldaşı Çin'in güney-doğusundaki Kiangsi dağında kuşatılıp kısırlır. Kurtulma şansları yok gibidir. Çankay Şek dağın çevresine on bir kilometre uzunluğunda, beş yüz metre

derinliğinde askeri tarihin en kusursuz tahkim tünellerini kazdırır. Başlarında o dönemin en iyi iki Alman generali bulunur. Beton sığınaklarında ulusçu güçler, son saldırıya geçmek için hazırlanırlar. Buna rağmen otuz bin komünist asker ablukayı delerek kaçmayı başanır. Kaçanlar Mao'nun en dayanıklı ve savaşçı askerleri olduğu kadar, aynı zamanda öğretiyi en iyi bilen kimselerdir.

Ama Mao ve otuz bin yandaşı yine de kısırlanmış bir haldedirler. Önlerinde aşılması olanaksız bir dağ vardır; arkalarında ise Çankay Şek'in üç yüz bin kişilik her türlü silahla donatılmış ordusu ...

Mao o sırada kırkında, tam da büyük bir sorumluluk üstlenecek yaşta. Tuzu kuru zengin bir köylü ailesinin oğluyken, ailesi ile ilişkisini keserek devrimci eyleme katılmıştır.

Üniversitedeki resmi öğretim üyesi sıfatını bırakıp, halkı aydınlatan gönüllü bir öğretmen olmayı yeğlemiştir. Buzlu sulara yüzerek dayanıklılığını deneyen bu adam, köylülüğün ona kazandırdığı büyük bir sabır ve dirence sahiptir.

Karargâh olarak kullanılan bir mağarada, ordu komutanı Chu Tek Mao'ya bilgi verir: "Kışı geçirecek kadar yiyeceğimiz yok. Cephane tükeniyor, gelecek saldırıda düşmanı ancak geriletebiliriz. Kuşatmayı delemeyiz." Mao bir süre susar. Sonra sakin bir şekilde ayağa kalkar. Gülümseyerek yere bir harita serer. Ve dingin bir sesle "Batıya doğru, arkadaşlarımızın olduğu yere gerekirse kuzey Chensi'yle kadar çıkacağız" der. Chu Tek ve arkadaşları şaşkın bir halde: "Bu yolu nasıl aşacağız?" diye sorarlar. Mao ayağı ile tozlu bir yol çizer ve "Yürüyeceğiz" der. Mağaraya bir ölüm sessizliği çöker. 12.000 km yürümek, karlı dağları tırmanmak, buzlu nehirleri geçmek... Ve bütün bunları yaya olarak, yolda Milliyetçi güçlerin, aşiretlerin saldırısına uğrayarak, havadan uçakların bombardımanında, aşağı yukarı erzaksız ve cephanesiz bir halde başarmak!..

"Kiengsi Deneyimi" ya da "Uzun Yürüyüş" çaresizlikten çare çıkarmak başansızlığı başanya dönüştürmektir.

Büyük meydan okumalar kahramanlar yaratır. "Uzun yürüyüş" Mao'yu tartışmasız lider konumuna yükseltir. Saygınlığını alabildiğine artırır. Çünkü böylesi bir serüvenden bir kahramanlık destanı çıkarmak, kendine sonsuz bir güveni ve kusursuz bir lider sezzisini gerektirmektedir. Ayrıca inanmış, kendini idealine adanmış insanların zorlukları yine yine yiğitçe ilerleyişi, geçilen bölgelerdeki halkın da

hayranlığını kazanarak, onların da harekete katılmalarını sağlar. Böylece Mao, kendi liderlik konumunu sağlamlaştırmakla, halkın desteğini de arkasına alarak bir taşla iki kuş vurmuş olur.

Kiengsi Dağına sıkıştırılan otuz bin kişiden, ancak yirmisi Chensi'ye varabilir.

"Uzun Yürüyüş" tarihteki, İsa'dan önce 401 yıllarındaki ünlü "Onbinlerin Yürüyüşü" ile karşılaştırılabilir. Ne varki, Sirus'un paralı askerleri 15 ayda altı bin kilometre yürürlerken, Mao'nun yoldaşları 12 ayda 12 bin km yürüyerek, bu rekoru ikiye katlayarak kırar. Ama ne acılar pahasına...

Yürüyenlerin birkaç tüfek ve tabancadan, uzun sopaların ucuna bağlanmış büyük mustak bıçaklarından, biraz pirinç ve birkaç katırdan başka hiçbir şeyleri yoktur. Ama inançları ve kendilerine güvenleri en güçlü silahlardır.

Devrimciler gece yürümekte, gündüzleri, kanlı ayaklarına yorgunluklarına ve uykusuzluklarına karşın, öğretilerini yaymakta, geçtikleri yerlerdeki köylüleri eğitmektedirler. Yaralı ve hastalar, bağırarak, yerlerini bildirmemek için ağızlarını bağlarlar. Tatsu nehrinin tek köprüsü bombardımanla yıkılır. Geçilmez denilen nehir, köprü kalıntılarına, demir kırılgılara, zincirlere tutunarak aşılmaya çalışılır. Karşı kıyadaki milliyetçi güçlerin makineli tüfeklerine hedef olarak, iki bin adamdan sekizi bunu başarır. Sonunda soydaşlarının bu kahramanlığı karşısında, milliyetçi güçlerde saygı duyup boyun eğerek ateş etmekten cayarlar. Öylece geçilmez denilen Tatsu nehri geçilir. 1 Haziran 1935 sabahı Chensi orduları, karşıdan sabahın sisi içinden, yorgun, bitkin bir kafilenin geldiğini görürler. Gelenler Mao ve yirmi bin yoldaşı

değil, Çin Devriminin destanıdır aslında. Mao 27 Aralık 1935'te parti örgütüne sunduğu raporda "Büyük Yürüyüş"ü şöyle anlatır "on iki ay boyunca biz, göklerdeki bir sürü uçağın keşif uçuşu ve bombardmanı altında, karada yüzbinlerce kişilik kuvvet tarafından kuşatıldık, izlendik, engellendik ve durdurulduk. Yol boyunca birçok tehlike ve güçlüklerle karşılaştık. Buna rağmen sadece iki ayağımızı kullanarak on bir eyaletin bir ucundan öbür ucuna, 12 bin kilometreden fazla yol yürüdük. Tarih

bizimki kadar uzun bir yürüyüş kaydetmiş midir? Hayır, asla! Uzun Yürüyüş bir manifestodur."

Bir imkânsız başarılarının bilincinde olan Mao "Yaptığımızı bir daha yapamazdık. Neden mi?Yalnızca olanaksız olduğundan" der. Uzun Yürüyüş bir fikre inanıp, kendini ona adayan insanların kahramanlık destanıdır. İnsangücünün sınırlarını genişleten örnek bir deneyim olduğu kadar, umudu besleyen devrimci bir bildiridir aynı zamanda.

On Üzerinden On, EDISON

Yaratıcı hayal gücünün doruklarında dolaşan, yararlı buluşlarıyla insanların yaşamını kolaylaştıran Edison, tüm zamanların en mucit dahisi olarak kabul edilir.

1000'in üzerinde icada patent alır. Ona asıl ün kazandıran ise fonograf ya da gramofon ile elektrik ampülü ile ilgili buluşlardır.

Bugün büyük küçük her işimizde kullanılan elektrik enerjisini özel evlere taşıyan ilk dağıtım şirketini kuran Edison, çok büyük bir endüstrinin temelini atar. Edison kutsal kitapların "salih kul" diye kurtuluşa erecekler olarak müjdelediği iyi, yararlı, yapıcı ve yaratıcı insan tipinin en güzel örneğidir. Meraklı ve araştırmacı bir kişiliği olan Edison, daha on yaşlarında kendini fizik ve kimya kitaplarına verir. Evin kilerini labratuarı gibi kullanır. Kendi başına bir telgraf aygıtı yapar.

O arada "algılamasının yavaşlığı" ve "öğrenme yetersizliği" nedeniyle on iki yaşında okuldan uzaklaştırılır.

Okulun aklını kalıplaştırıp köreltmediği on iki yaşındaki bu küçük

dahi, ailesine yardımcı için Part Huron ile Detroit arasında çalışan trende gazete satmaya başlar. Evlerindeki laboratuvarı trenin yük vagonuna taşıyarak, çalışmalarını orada sürdürür.

Oğlunun hayatını kurtardığı bir istasyon şefinden telgrafla ilgili her şeyi öğrenir. Ve telgraf aygıtını geliştirici buluşlarda bulunur.

Yirmi bir yaşında ilk icadı olan elektrikli oy sayma makinesini yapar. Bu denli doğru çalışan bir makinanın politikada alıcı bulmamasına şaşırır. Bunu bir politikacıya sorduğunda işe şu yanıtı alır:

"Gereğinden fazla doğru çalışıyor!" Bunun üzerine Edison, alıcısı olan, satılabilen ürünler icadetmeye yönelir.

New York Borsasında bozulan telgrafi onararak, orada yüksek ücretli bir iş bulur. Onunla geliştirilmiş, yeni bir telgraf aygıtı yapar. Menlo Park'ta büyük bir laboratuvar kurar.

Ve kendisi ile çalışarak, yaratıcı düşünce sahibi üstün bir beyin grubu oluşturur. Ekibi ile birlikte gece gündüz çalışır. Günde 3-5 saat uyku ile yetinir. İşitme özürlü oluşunu bile olumlu yönde

değerlendirerek, bunun gürültüleri duymamasını ve daha yoğun çalışmasını sağladığını söyler.

Sabah erken kalkıp gece yarlarına kadar çalışır. Yatmak için eve geldiğinde, uyuyacak yerde, her konuda sürekli bir şekilde kitap okur. Bu kadar çok çalışmasını “Yapacak iş çok, hayat ise kısa!” diye açıklar.

Bir gazeteci yazar Edison’u şöyle tanımlar: “En okumuşu bile cebinden çıkaracak kadar bilgiliydi. Yirmi iki yaşındaki bu delikanlı ne zaman vakit bulur da bu denli çok kitap okuyabilir, anlayamıyorduk. Kafası dört bir yana ışık veren bir ampul gibi ışıltı ve işlerdi. Beyninin nasıl çalıştığını gözlerinin ışıltısından anlardık...”

Yine bir dahi olan Henry Ford: “Yaşadığımız asra sanayi asrı diyorlar. Bu yüzyıla ben ‘Edison Asrı’ demeyi daha doğru bulurum. Zira bugünkü Amerikan endüstrisinin kurucusu ondan başka kimdir?” der.

Edison, insanla ilgili her şeye ilgi duyar. Bir keresinde bir bilim adamını ziyaretinde ziyaret defterindeki “Sizi ilgilendiren şey nedir?” sorusunun karşısına şunu yazar: “Her şey!”

Fonografı buluşundan sonra çok heyecanlanan Edison, coşkusunu şöyle dile getirir: “Düşünün... Bu buluş yıllarca önce yapılmış olsaydı, biz bugün Mirabeau’nun söylevlerini, Napolyon’un orduya emirlerini kendi seslerinden dinleyebilir, Shakespeare’in, Moliere’in oyunlarını istediğimiz kadar yineleyebilirdik. Oysa bütün bu sesler sahipleriyle birlikte öldü gitti, yeryüzünden silindi. Ama bundan sonra öyle olmayacak.

İnsanlık sesi tutmasını, bir levha üzerine geçirmesini başardı. Bugünkü bir şarkıcının sesi gelecek yüzyıllarda da dinlenecek, müzik eserleri sesli olarak kuşaktan kuşağa aktarılacak.”

Edison, çekişip birbirini yıpratmak yerine, iyilikte yarışmaktan yanadır. Mikrofonu asıl kendisinin bulduğunu ileri süren elektrik mühendisi Hugues’le tartışmaya girmeyerek, ilginç bir öneride bulunur: “Aynı şeyi siz de bulmuş olabilirsiniz. Bugüne kadar birbirimizden habersiz çalışarak aynı sonuca vardık demek. Aramızda şimdi yarış başlıyor: Bakalım hangimizin mikrofonu daha mükemmel olacak!”

Yarışı elbet ki Edison kazanır. Elektriği ışığa dönüştürecek bir yöntem bulana dek, başarısızlıkla sonuçlanan binlerce deney yapar. Ve her başarısız deneyin, ona neyin olmadığını göstererek, başarıya bir adım daha yaklaştırdığını söyler. Zaten deha ile ilgili olarak da şöyle der: “Deha yüzde bir esin (ilham), yüzde doksan dokuz terdir.”

Edison’un araştırma konusundaki sabrı da işine ve öğrenmeye olan aşkından kaynaklanır. Sevgi, ilgi ve bilgi Edison’un başarısının sırrı. Çünkü insan sevdiği şeye ilgi duyar ve ilgi duyduğu şey üzerinde de bilgi edinir.

Edison 1931’de ölür. Ne var ki, arkasında bıraktığı binlerce eserde, onun varlığı ve etkisi sürer gider. Bir düğmeye basıp karanlığı aydınlığa, geceyi gündüze çevirdiğimiz hemen her seferinde Edison “Ben buradayım” der ve hayırla hatırlanmayı hakeder...

Türk Devrimi'nin Öğretisi Kadro Hareketi

Hatırlıyorum ki,“Kadro” intişar ederken (yayınlanırken) maksadının Türk milletine has (özgü) meslek ve metodun millet ve memlekette teessüs (yerleşip) ve inkişafına (gelişmesine) hizmet olduğunu yazmıştı. “Kadro”ya bu maksadında geniş muvaffakiyetler temenni ederim.

Gazi M. Kemal (Kadro 1933, sayı 22)

1932-1935 yılları arasında yayınlanmış olan “Kadro” dergilerinde sergilenen görüşler, “Kadro Hareketi” olarak anılan düşünce akımını oluşturur.

Dergiyi çıkaranlar Şevket Süreyya Aydemir, Vedat Nedim Tör, İsmail Hüsrev Tokin, Burhan Asaf Belge, Şevki Yazman ve Yakup Kadri Karaosmanoğlu'dur. Y.Kadri dışındakilerin geçmişlerinde şu veya bu şekilde Türk Komünist Partisi ile bir bağlantıları bulunmaktadır.

“Kadro” dergisi yayınlandığı üç yıl boyunca aylık olarak çıkar. Ayda üç bin basılır. Başlangıçta borçlanmayla başlayan yayına, Atatürk'ün emriyle Çankaya Köşkü de on abone kaydederek destek verir.

Kadro Hareketi'ni, hareketin baş düşünürü Şevket Süreyya Aydemir şöyle açıklar:

“... (Atatürk'ün) çağında, hemen bütün Avrupa'ya doktrin (öğreti) veya doktrinleştirme çabaları hakimdir. Rusya'da İhtilalci Sosyalizm (Marksizim), İtalya'da Faşizm, Almanya'da Nazizim ve nihayet Demokratik Avrupa ülkelerinde Islâhatçı Sosyalizm rejimleri veya aynı ülkelerde Komünizm çabaları görülmektedir. Bunların hepsinin temelinde Doktrincilik örgüleri yatıyordu. Halbuki Türk İnkılabında (devriminde) böyle çabalar hiçbir zaman

hakim (egemen) değerler olarak güçlenmediler. Biz Türkiye'de bir inkılap gerçeği ile karşı karşıyayız ama, bir inkılap teorisi ve felsefesi ile karşı karşıya değiliz... Madem ki bir inkılap vardır; o halde bu inkılabın bir de izahı (açıklaması) olmalıdır.” Şevket Süreyya “Kadro” dergisinin işte bu misyonu üstlendiğini belirterek yazısını tamamlar:

“Nitekim bir aydın kadro, hem de Mustafa Kemal'in hayatında ve onun gözleri önünde, gene bir Türk İnkılabının ideolojisini kendi açısından derlemek, aydınlatmak ve bir senteze varma çabasına girmiştir. Bu hareket Kadro Hareketi'dir.”

Bu anlamda Kadro Hareketi bir kalkınma ideolojisidir. Kalkınmayı sağlayacak olan da Devlet'tir.

Kapitalizmin özel girişimciliğe dayalı kalkınma yöntemi yerine, Devlet ve Plan kavramları öne çıkar. Kadroculara göre kalkınma işi, modern tekniğin desteğinde toplumsal kalkınmaya yönelik olarak Devlet eliyle ve sınıflaşmaya yol açmayacak bir plan çerçevesinde yürütülecektir.

Vedat Nedim Tör buna ilişkin olarak şunları yazar:

“ Her inkılap yeni bir devlet tipi yaratma ve kurma savaşıdır. Dünyaya sömürgeci ve sömürge milletler tezadının tasfiyesi tarihini Türk inkılabı açmıştır... O halde inkılap Türkiye'sinin Devleti, ne Fransız inkılabının doğurduğu Burjuva Devleti, ne de komünist inkılabının kurduğu Proletarya Devleti olabilir. Yeni Türk Devleti, geri teknikli bir yarı sömürge milletinin, millet olarak hem iktisaden, hem de siyaseten kurtuluş davasının tarihte ilk temsilcisidir.”

Kadrocular sömürgeci ülkelerle sömürge ülkeler arasındaki yeni çelişkinin, sınıflardan bağımsız yeni bir devlet tipi doğuracağı iddiasındadırlar.

Vedat Nedim Tör, aynı konuda daha da ileri giderek şöyle der:

“ Türk Milleti, Devlet otoritesine inanan ve hürmet eden bir millettir. Bu saygı duygusu, onun cibiliyetinden (karakterinden) fişkırrr...”

Kadrocular Atatürk’e kapitalizm ve sosyalizmin dışında yeni bir yol önerirler. Bunun teorisini yapmaya çalışırlar. Ve bunun Atatürk’ün önderliğinde ancak bir “aydın kadro (kendileri)” tarafından yapılabileceğine inanırlar.

Büyük bir misyonla ortaya çıkan hareket, üç yıl sonra Devlet tarafından

assimile edilerek sessiz sedasız tarihe karışır. 1960’larda “Yön” hareketi ile biraz farklı olmakla birlikte yeniden gündeme gelir.

E.H.Carr, tarihin işlevi ile ilgili şöyle bir saptamada bulunur:

“ Geçmiş, bizim için bugünün ışığında anlaşılabilir ve bugünü ancak geçmişin ışığında anlayabiliriz. İnsanın geçmiş toplumu anlamasını ve bugünkü topluma daha çok egemen olmasını sağlamak tarihin çifte işlevidir.”

Geçmişten bugüne ve bugünden geçmişe baktığımızda görünen manzara şu: Aydınlar Türkiye’yi esenliğe çıkarmak için hep bir yön anyor. Halk, onu ileri götürmek isteyenlerle, geriye çekenler arasında kalıyor. O arada iktidarda bulunan birileri ve yandaşları yolunu buluyor!..

Geçmişte Kökü, Gelecekte Dalları, İstanbul’a Sevdalı, Yahya Kemal Beyatlı

Yahya Kemal 20.yüzyıl Türk Edebiyatının doruk isimlerinden biri, belki de birincisidir.

O dehâ öyle toplamış ki bizi

Yedi yüz yıl süren hikâyemizi

Dinlemiş ihtiyar çınarlardan

Dediği İtrî’nin musiki alanında sağladığı birliği ve bütünlüğü, o dil alanında ve şiirin büyüdü dünyasında başarabilmiştir.

Gençliğinin dokuz yılını geçirdiği Paris yaşamında, Fransız şiiri ile haşır neşir olur. Sanattaki yeni akımlarla tanışır. Öylece ruhunun gerinip genişlemesi, kanat çıkartıp uçması için, mutlak bir özgürlük havasında, her türlü çıkar ilişkisinin uzağında, işi başından aşkın şahane bir tembellik içinde, hoş bir avarelik yaşar.

Ulusal kimliğimizi tanıma yolunda tarihimizin derinliklerine dalar. O arada

Albert Sorel’in tarih derslerini dikkatle izler. Bir keresinde onun ağzından: “Dünyada henüz keşfedilmedik iki şey vardır: Coğrafyada kutup ve tarihte Türklük! (Dans le monde on n’a pas encore decouvert deux choses: le pôle dans la geographie et le Turc l’histoire!)” gibi bir söz işittiğini söyler. Kökümüze sadık kalarak, kendi kültürümüze yabancılaşmadan yenilikleri benimsemenin en uygun yol olduğunu ileri sürer. Bir konuşmalarında Ziya Gökalp, onun tarihe ve geçmişe düşkünlüğünü eleştirerek:

Harâbisin, harâbati değilsin

Gözün mazidedir, ati değilsin!

Der. Yahya Kemal’in aklına hemen o an uygun bir karşılık gelir, ağzının payını verir:

Ne harâbi, ne harâbatiyim

Kökü mâzide olan âtiyim!

Daha türkçesi şöyle: Ne eskiye

düşkünüm, ne hırpani, köhne biriyim; fakat kökü geçmişte olan geleceğim!

Yahya Kemal düşünce ve duygularını en yoğun ve komprime bir biçimde şiirlerinde dile getirir. Öylece hem gönle, hem akla seslenmek ister. Açıktan açığa, doğrudan öğretmeye, fikir aşılamaaya karşıdır. Düşüncelerin dizeler içinde “meyvedeki tat” gibi saklı kalmasından yanadır. Ona göre “filozof” ölüm karşısında felsefe yapabilir, fakat şairin şiirleştirdiği ölüm insanın içini ürpertmelidir.

Kültür bir süreçtir; o nedenle sürekliliği gerektirir. Kökünden kopmak, kültürüne de yabancılaşmak anlamına gelir ve yaratıcılığı dumura uğratar. “Köksüzlük”le ilgili olarak Yahya Kemal, altı çizilecek bir saptamada bulunur: “Köksüz şeyler daima yüzer, daima beyhude yere bir karşı sahil arar. Halbuki milli hayat bir devamdır. Devam ederek değişmek, değişerek devam etmektir. Çünkü yaratmanın ilk şartı devamdır.”

Vatan her şeyden önce bir topraktır. Atalarımızın yattığı yerdir. Ne var ki, milletlerin topraklarını kaybettiği sıkışık anları olur. Böyle durumlarda vatan birdenbire dilden ibaret kalır. Dil, o ulusu toplayan en esaslı unsur haline gelir.

İşte Yahya Kemal’in bilinçli bir şekilde yerine getirdiği görev, topraklarını kaybeden, dağılan, bölünen bir halkı dil’de toplayıp, ona ulusal kimliğini kazandırmaktır.

Yahya Kemal Paris’ten yurda döndüğünde, orada öğrendiği yenilikleri, kendi şiirimize uyarlamayı düşünür. Ve dili kullanmada üç şeyi dikkate alır. Öncelikle halkın sokakta konuştuğu dile şiir yazmayı hedefler. İstanbul Türkçesi bütün bu özellikleri bağrında taşır. İkinci olarak Türk şiirini saf olmayan unsurlardan arındırmak,

ona asıl unsuru olan “ritmi” kazandırmak gerekir. Şiir sadece güzel benzetmeler bulmak da değildir. Şairlik, anlamı söze dönüştürme sanatıdır. Onun “Öz şiir odur ki dilde gezer bir mesel gibi” musraı da bunu gösterir.

Yahya Kemal, Nedim’in “Sözü az söyle, güzel söyle” ilkesine gönülden bağlıdır. Ona göre bir şiirde söylenenden çok, söyleyiş önemlidir. Şiir “musikiden başka türlü bir musikidir”. Şiirde nefes ve ses iki ana unsurdur. Mısranın ayakları yerden kopmazsa ve uçmazsa... kulağı hoş bir ses gibi doldurmazsa şiir değildir. Şairin Türk şiirinde amaçladığı üçüncü şey ise, şiire sentetik bir bütünlük kazandırmaktır. Bizim eski şiirimiz daha çok iki dizelik beyitlere dayanır. Oysa gerçek şiir, dizeleri birbirini tamamlayan bir bütündür, bir bestedir.

“Akıncı” şiirinde:

Bin atlı akınlarda çocuklar gibi şendik
Bin atlı o gün dev gibi bir orduyu
yendik

Ak tolgalı beylerbeyi haykırdı: İlerle!

Bir yaz günü geçtik Tuna’dan kafilelerle

Derken, hem tarihin belli bir seyri
gözler önüne serilir, hem de söz, söz
olmaktan çıkar, kendi içinde besteye
dönüşür. “Türkü anlamak için türkü
dinlemek gerek” derler. Yahya Kemal “Deniz
Türküsü”nü şiirinde terennüm ettirir:

Çıktığın yolda, bugün, yelken açık,
yapyalnız

Gözlerin arkaya çevrilmeyecek,
pervasız,

Yürü! Hür maviliğin bittiği son hadde
kadar

İnsan alemde hayal ettiği müddetçe
yaşar

“Güftesiz Beste”de söz ses olur; kulağı

müzik doldurur:

Sizi dün bekledim o yollarda
Ki gezindikti bir zaman karda
Kararan gözlerimle rüzgârda
Sizi dün bekledim o yollarda
Ve muhteşem bir final:
Nice sevdalılarla sevgililer
Aşkı yollarda böyle beklediler!
Nice sevdalılar da var ki diler
Akşam olsun bu kuytu yollarda!..

“Akşam Musikisi” Kandilli’de akşam saatlerinin dinmiş coşkusunu ya da hüznünü dile getirir:

Kandilli’de eski bahçelerde
Akşam kapanınca perde perde
Bir hatıra zevki var kederde
Artık ne gelen, ne beklenen var
Tenha yolun ortasında rüzgâr
Teşrin yapraklarıyla oynar...

Burada Ekim ayı anlamına gelen “Teşrin” kelimesindeki “ş” sesini, duyarlı kulaklar, rüzgârın önüne katıp sürüklediği hazan yapraklarının hisirtisi olarak algılar.

Bir rüyayı andıran böyle bir akşamın gecesi de ayrı bir rüyadır:

Gözlerden uzaklaşınca dünya
Bin bir geceden birinde güya
Başlar rüya içinde rüya

“Mısra benim namusumdur” diyen şair, her bir dize üzerinde didine didine, sabırlı ve titiz bir şekilde çalışır. En uygun kelimeyi bulmak için bazen aylarca ve yıllarca beklediği olur.

...VE İSTANBUL

Yahya Kemal İstanbul’a sevdalıdır. İstanbul; tarihi, doğa güzellikleri, mimarisi ve yaşam tarzı ile Türkiye’nin ta kendisidir. Vatanın özü ve özetidir.

İstanbul zaten güzel. Yahya Kemal’in gönül aynasından bize yansıyan İstanbul ise daha bir güzel!

Günbatımını Cihangir’den seyrettiğinizde, karşınızda gördüğünüz manzara sanki gerçek değil, bir “Hayal Şehir”:

Git bu mevsimde, gurup vakti, Cihangir’den bak!

Bir zaman kendini karşıdaki rüyaya bırak!

Başkadır çünkü bu akşam bütün akşamlardan;

Güneşin vehmi saraylar yaratır camlardan

Atik-Valde’de fakir bir mahalle, mübarek Ramazan günü, iftar vakti, ruh sinmiş her yere, madde ile mânâ el ele:

Bir top gürültüsüyle bu sahilde bitti gün
Top gürleyip oruç bozulan lâhzadan beri
Bir nurlu neşe kapladı kerpiçten evleri
Yarab! Nasıl ferahlı bu âlem, nasıl temiz!

Kocamustafapaşa gibi yoksul bir semtin fakirlerindeki zenginliği ne güzel görür ve gösterir:

Kuru ekmekle beyaz peyniri lezzetle yiyen

Çeşmeden her su içište Şükür Allah’a diyen

Bu vatandaş biraz ahşap biraz kerpiçten
Yapabilmiş bu güzellikleri birkaç hiçten

Şair “Yad et ki seviştikti ilâhi adalarda” mısraı ile aşka davetiye çıkarır. “Kandilli, Gökso, Kanlıca, İstinye neredeler?” dizesiyle boğazı özletir. “Bir Başka Tepeden” şiirinde ise İstanbul sevdası doruğa yükselir:

Sana dün bir tepeden baktım aziz İstanbul!

Görmedim gezmediğim, sevmediğim hiçbir yer

Ömrüm oldukça, gönül tahtıma keyfince kurul

Sade bir semtini sevmek bile bir ömre değer!..

EBEDİYETE YOLCULUK

Yahya Kemal, İstanbul'u semt semt dolaşarak gezer. Her yerini, köşesini doya doya yaşar. Ve bir ara yaşaya yaşaya yaşlandığını anlar: "Bu defa farkına vardım ki ihtiyarlamışım".

İnsan yaşlanmaya yüz tutunca anılarla yaşamaya başlar:

Zahmetli yolculukla yaşım vardı yetmişe

Zihnim, bulunduğu tepeden daldı geçmişe

Yaşlıların bir bir yitimi ile, şair akran yetimi olur:

Sevdiklerim göçüp gidiyorlar birer birer

Ay geçmiyor ki almayayım gamlı bir haber

Ölmekten çok yaşlanıp köhnemek onuruna dokunur. Ve bu ruh halini Yaratan'a duyurur:

Ölmek kaderde var, yaşayıp köhnemek hazin

Bir çare yok mudur buna ya Rabbülalemin!

Park Otelde, yalnız bekar odasında, ölümünden az önce Baki'nin ünlü mısraını mırıldanır:

"Allaha'dır tevekkülümüz, itimadımız!"

Sonra uykuya dalar. Ve bu onun ebedi uykusu olur. Bedenin dar hendesinden (geometrisinden) kurtulur. Açılır uçsuz bucaksız bir engine, özgür bir ruh olur. Bedeni de sessiz bir gemi gibi açılır denize:

Artık demir almak günü gelmişse zamandan

Meçhule giden bir gemi kalkar bu limandan

Hiç yolcusu yokmuş gibi sessizce alır yol

Sallanmaz o kalkışta ne mendil ne de bir kol

Bilgelige ermiş olgun, rind bir insan için ölümün ne anlama geldiğini "Rindlerin Ölümü" şiiriyle bildirir bize. Ve vasiyeti üzerine Rumelihisarı'ndaki mezar taşına kazılır bu dört dize:

Ölüm âsûde bir bahar ülkesidir bir rinde

Gönlü her yerde buhurdan gibi yıllarca tüter

Ve serin selviler altında kalan kabrinde

Her seher bir gül açar; her gece bir bülbül öter

Düzeltilme:

Sevgili okuyucularımız.

Nisan 2001 sayımızda 43. sayfa, montaj hatası sonucunda yanlış basılmıştır. Nisan 2001 sayısının 43. ve 44. sayfalarını yeniden veriyoruz.

felsefe yoğunlaşmayı zorunlu kılar.” O yüzden filozofun başlıca görevi çağrı üzerinde bilinç sahibi olmaktır. İnsan olma hali, hem aczi hem gücü, küçüklüğü ve büyüklüğü içinde barındırır. İnsan olmanın paradoksu bu galiba. Açmaz gibi görünen varoluş

düğümünün çözümü ise, insanın önce kendi içinin derinliğine inmesi, kendini bilmesi, sonra da kendi içinden, aklıyla yıkadığı gönlüyle Tanrı'ya çıkması. Buna insanın kendini aşması, varoluşun aşkın bir varlık olan Tanrı ile taçlanması da diyebiliriz...

Şarlo “ALTINA HÜCUM”

“Altına Hücum” filminin New York'ta ilk gösterimi ile birlikte, Chaplin, artık bütün dünyanın “Şarlo” olarak bildiği, sevdiği ünlü bir film sanatçısı olur.

Şarlo trajediden bile bir komedi çıkarmasını bilir. Ona göre komiklik bir kendini savunma tepkisidir. Doğa veya toplumsal güçler karşısındaki çaresizliğimize gülerek gerginliğimizi mizah yoluyla boşaltırız.

Chaplin “Altına Hücum”u çevirirken, altın bulma umuduyla Batı'ya göç edenlere ilişkin bir kitap okur. Göçmenlerden bir bölümü California'ya giderken, yollarını kaybedip Sierra Nevada dağlarında karlar içinde kalırlar. 160 kişiden ancak 18'i kurtulur, ötekiler soğuktan ve açlıktan ölürler. Kimileri hayatta kalmak için ölüleri yer, kimileri de çanklarını kızartır. Chaplin, yaşanmış böyle bir trajediden en komik sahnelerden birini çıkarır. Şarlo açlığını gidermek için ayakkabısının tekini suda kaynatır, oturup onu yer, çivilerini kemik sıyrır gibi sıyrır, bağcıkları da makarna niyetine yer.

Sessiz sinema döneminde Şarlo, konuşma olmadan, pandomime dayalı komiklik tarzıyla izleyenleri gülmekten kırır geçirir.

Giyiminde de bu tezatların oyununu sergiler: Bol, torba gibi bir pantolon, buna

karşılık çok dar bir ceket, küçük bir şapka, ama koca ayakkabılarla şaşal bir Şarlo tipi oluşturur. Burnunun altına bir de bıyık kondurarak, yarattığı tipi iyice komikleştirir. Chaplin kendi eliyle yarattığı bu tipi şöyle tanımlar: “Bu adam çok yönlüdür, hem serseridir hem de centilmen. Bir yanıyla şair, düşler kuran yalnız bir adam. Bir yönüyle ise aşk ve serüven peşinde koşan biri. Bir anda sizi bir bilimadamı, müzikçi bir dük ya da polo oyuncusu olduğuna inandırabilir. Ama az sonra sigara izmaritlerini toplamaktan veya bir çocuğun elinden şekerini kapıp kaçmaktan geri kalmaz. Bir salon adamı gibi kibar davranışlarda bulunurken, kafası kızdığında bir hanımefendinin gerisine tekme yapıpıştırabilir...”

Filmler sesli yapılmaya başlayınca Chaplin pandomim tarzını koruma amacıyla, bir süre seslendirmeye karşı direnir. “Şehir Işıkları” filmini önce sessiz çevirir. Sonra ona müzik ekler.

“Modern Zamanlar” filminde makinelere tutsak olmama konusunda insanları uyarır. Hem güldürür, hem düşündürür.

“Büyük Diktatör” filmiyle Hitler'i ve Naziliği alaya alır. Aynı zamanda faşizm tehlikesine karşı insanları dikkatli olmaya çağırır.

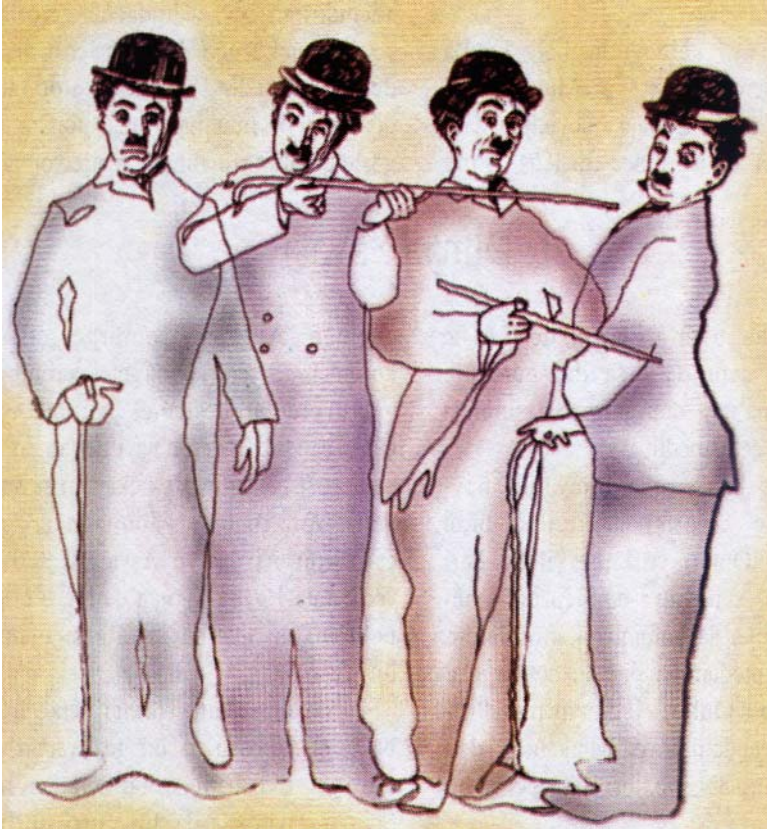
• “M.Verdoux” filmiyle parası çok akli

kıt bir kadın tipini tiğе alır, ayrıca savaşlarla insan yaşamını hiçe sayan, ekonomik bunalımlarla insanı süründüren o acımasız toplumsal düzeni çok sert bir biçimde eleştirir. Bunun üzerine Amerika aleyhtarı faaliyetler komitesinin, egemen güçlerin borazanlığını yapan bir grup basın ve Katolik Birliği'nin saldırısına uğrar. Her aydın gibi o da komünist olmadığını, hiçbir örgüte girmediğini söylese de kimseye dinlemez.

1953 yılında duygusal bir güldürü olan "Sahne Işıkları"nı çevirdikten sonra, ABD'den ayrılarak, ailesi ile birlikte İsviçre'ye yerleşir.

Filmlerinin oynadığı her yerde insanların sevgisini ve sempatisini kazanan ve dünyaya malolan Şarlo, kırk yıldır neden Amerikan vatandaşlığına geçmediği sorusuna verdiği cevapla kendi değerini ve yerini bir kez daha belirler ve şöyle der:

"Ben dünya vatandaşıyım!"

Hayatımız Mizah

Güngör Özyiğit

ESERİN ESERİ

Alexandre Dumas Fils'in "Kamelyalı Kadın" isimli eseri tiyatroya uyarlanıp oynandığında çok beğenilir ve büyük sükse yapar. Eserin gala gecesinde, yazarın babası K. Alexandre Dumas Pere de seyirciler arasındadır. Oyunun bitiminde, seyircilerden biri, eseri A. Dumas Pere'in sanarak kendisine yaklaşır: "Üstad, sizi yürekten kutlarım, eseriniz bir harika!" der.

Dumas Pere, yanlışlığı hemen düzelterek şunu söyler: "Bu benim eserim değil; eserimin eseri!"

Her eserin gerçek yaratıcısı bizi ve her şeyi Sevgisinden Vareden. O'nun varettiği her şey doğru, iyi ve güzel. O'nun sevgisinden vattikleri arasında, akıl verip özgür bıraktığı ve sorumlu kıldığı insanın yaptıkları ise bazen iyi, bazen kötü. O yüzden eserin eseri olan insanın yaptığı kötülükleri Tanrı'ya fatura etmek yanlış olur. O zaman sorumluluk hokkabaz topu gibi kaybolur.

Ayrıca Yaratıcı'dan gelen her olayı da insan akli her zaman anlayıp kavrayamaz. Bazı olaylar insan aklının sınırlarını aşar.

Böyle durumlarda, her şeyi bilen ve abes iş yapmayan Yaratıcı'ya inanıp güvenmek, yani teslimiyetimize sığınmak gerekir. Bunu yapamadığımızda isyana sapmak yerine, hiç değilse bir espri ile durumu kurtarmak daha uygun olur.

EYÜP KOMPLEKSİ

Eyüp Peygamberin başına gelen her türlü sıkıntı ve belâya karşı nasıl dayandığı, o nedenle sabır timsali olduğunu herkes bilir. Bazıları Eyüp'e olumsuz yönde öykünerek, kendilerini kaderin üvey evladı gibi görürler. Evren, bütünüyle onların üstüne çullanmaktadır sanki. Başlarına gelen olaylardan dolayı sürekli yakınır ve hep mağduru oynarlar. "Eyüp kompleksi"ne kapılan bu tür kişiler kendilerini kaderin bir kurbanı olarak gösterirler.

Eyüp isimli bir çömlekçi, işliğinde çömlek yapar. Ve yaptığı çanak çömlekleri, güneşte kurumaları için dışarı, avluya çıkarır. Ne zaman bunu yapsa, hava kararır bulutlanır ve arkasından yağmur yapar. Bir, iki, üç, beş... bu hep böyle sürer. Çömlekçi sonunda dayanamaz Tanrı'ya sitemde bulunarak "Ya Rabbi" der "Adım gerçi Eyüp ama, Peygamber değil, çömlekçi EYÜP!"

Ölmek üzere olan sosyal bilimci Mori'yi bir zamanlar mezun ettiği öğrencisi, her Salı ziyaret eder.

Onunla hayatla ilgili birçok konuda konuşur. Öylece giderayak, Mori'nin bilgece sözlerini insanlara aktarma görevini yerine getirir. Ölümcül bir hastalığın pençesinde olduğunu bilen, güçlkle nefes alıp verebilen profesör Mori'ye yaman bir soru sorar: "Eyüp'ün kitabı'nı

SEVGİ DÜNYASI ABONE FORMU

Yayın Süresi : Aylık Yıllık Dergi Bedeli 15.000.000 TL
Dergi Bedeli 1.250.000 TL İndirimli Abone Bedeli 15.000.000 TL
Adı Soyadı : .....
Adresi : .....
Posta Kodu: ..... İlçe : ..... Şehir : .....
Tel : ..... Fax : .....
Firma Adı : .....
Vergi Dairesi : ..... Vergi Numarası : .....

1. Lütfen Kredi Kartı hesabımdan alınız. .... VISA .... MASTER .... EUROCARD
Kart No / ..... / ..... / ..... / ..... / Son K. Tarihi / ..... / ..... / İmza:

2. Bir yıllık abone bedeli olan 15.000.000 TL'nı **Sevgi Yayınları Tic. Ltd. Şti** adına Yapı ve Kredi Bankası Şaşkınbakkal / İstanbul Şubesi 100-1516-4 numaralı hesaba yatırdığınızı belgeleyen dekontla birlikte bu kartı adresimize yollayınız veya fakslayınız.

SEVGİ DÜNYASI P.K. 471, Beyoğlu - 80090 İstanbul

Tel: (0212) 252 85 85 - (0212) 250 42 42 Fax: (0216) 385 92 30 - (0212) 227 01 97 - (0216) 369 82 03
Abone Sorumlusu: Kazım Erdemoğlu

hatırlıyor musun?” “İncildekini mi?”
diye karşılık verir Mori ve konuşma
şöyle gelişir:

-Evet. Eyüp iyi bir adam, ama
Tanrı inancını denemek için ona eziyet
çektiriyor...

-Evet hatırlıyorum...

-Her şeyini alıyor, evini, parasını,
ailesini.

-Sağlığını da ...

-Ona hastalık veriyor...

-İnancını denemek için ...

-Evet. İnancını denemek için.
Merak ettiğim şu.

-Neyi merak ediyorsun?

-Bu konuda sen ne
düşünüyorsun?

Mori, katıla katıla gülmeye
başlar. Titreyen elleri, takatsiz bir
halde yana düşer ve şöyle der:

“Bence” Tanrı bu işi biraz
abartmış!”

!!!! SEVGİ DÜNYASI EN GÜZEL HEDİYEDİR!!!!

HEDİYE ABONE FORMU

Yayın Süresi : Aylık

Dergi Bedeli : 1.250.000 TL

Yıllık Dergi Bedeli : 15.000.000 TL

İndirimli Abone Bedeli : 15.000.000 TL

Hediye Eden :

Adı Soyadı :

Adresi :

Posta Kodu: ..... İlçe: ..... Şehir: .....

Tel: ..... Fax: .....

Firma Adı :

Vergi Dairesi :

Vergi Numarası: .....

Sevgi Dünyası Dergisi'nin bir yıllık aboneliği aşağıda belirtilen kişi/kişilere hediye olarak sunmak istiyorum. Gerekenin yapılmasını rica ederim.

Adı Soyadı .....

Adı Soyadı .....

Adresi .....

Adresi .....

Posta Kodu: ..... İlçe: .....

Posta Kodu: ..... İlçe: .....

Şehir: .....

Şehir: .....

1. Lütfen Kredi Kartı hesabımdan alınız. .... VISA .... MASTER .... EUROCARD

Kart No / ..... / ..... / ..... / ..... / ..... / Son K. Tarihi / ..... / ..... / İmza :

2. Bir yıllık abone bedeli olan 15.000.000 TL'nı Sevgi Yayınları Tic. Ltd. Şti. adına
Yapı ve Kredi Bankası Şaşkınbakkal/İstanbul Şubesi 100-1516-4 numaralı hesaba
yatırdığımızı belgeleyen dekontla birlikte bu kartı adresimize yollayınız veya fakslayınız.

SEVGİ DÜNYASI P.K. 471, Beyoğlu - 80090 İstanbul

Tel: (0212) 252 85 85 - (0212) 250 42 42 Fax: (0216) 385 92 30 (0212) 227 01 97 - (0216) 369 82 03

Abone Sorumlusu: Kazım Erdemoğlu